

ΘΥΕΛΛΗΣ

Αν θες να ονειρεύεσαι, ξύπνα!

Ο Δεκέμβρης των μαζικών διαδηλώσεων, των υπέροχων συγκρούσεων, της νεανικής παλίνροιας φαντάζει μακρινός τώρα που «οι λύκοι ουρλιάζουν»: Κυνηγούν, βασανίζουν και δολοφονούν μετανάστες οι σταυροφόροι της τάξης, ουρλιάζουν για την «εγκληματικότητα» τα τηλεοπτικά παπαγαλάκια τους, με θράσος χιλίων πιθήκων επιχειρούν να μεταθέσουν οι κυρίαρχοι τις ευθύνες για την κρίση στα μεγαλύτερα θύματά της, τους φτωχότερους των φτωχών, τους οικονομικούς και τους πολιτικούς πρόσφυγες, σηκώνουν κεφάλι οι εθνικοφασίστες (αυτοί οι άθλιοι λάτρεις των ναζι γερμανών κατακτητών της Ελλάδας το 1941-44).

Ναι, ο Δεκέμβρης φαντάζει μακρινός γιατί, προς το παρόν τουλάχιστον, η κρίση δεν απελευθερώνει κοινωνικά δυναμικά, αλλά φοβίζει και συντηρητικοποιεί. Το έδειξαν και οι πρόσφατες ευρωεκλογές όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλη σχεδόν την Ευρώπη. Ο νεοφιλελευθερισμός και ο σοσιαφιλελευθερισμός, ενώ ταλανίζονται από την κρίση, παράλληλα τη χρησιμοποιούν ως όχημα για να αποκαταστήσουν την ηγεμονία τους σε συντηρητικότερη (άρα, με λιγότερο απαιτητικούς και πλέον χειραγωγημένους τους εργαζόμενους...) βάση. Ούτως ή άλλως, πάντα το κράτος σε περιόδους κρίσης γίνεται αυταρχικότερο.

Τελικά, ο μόνος τρόπος για να μη φαντάζει ο Δεκέμβρης μακρινός είναι να τον διατηρήσουμε επίκαιρο, να συνεχίσουμε στο δρόμο του. Δεν αρκεί η επίκλησή του, ούτε η (αναμφίβολα σημαντική) υποστήριξη και ενίσχυση των «παιδιών» του (καταλήψεων, στεκιών, επιτροπών κ.λπ.) σε όλη την Ελλάδα. Πάνω απ' όλα χρειάζονται η κλιμάκωση της αντιπαράθεσης με το σύστημα, η φανατική και «σωματοποιημένη» αλληλεγγύη και στον πιο «μικρό» κοινωνικό

αγώνα, η εργώδης και ανιδιοτελής προσπάθεια για μια Αριστερά που να μας αξίζει, για ένα κίνημα που θα ενώνει, θα χειραφετεί και θα απελευθερώνει, η πλέον αδιάλλακτη αντιπαλότητα με τους ένστολους λεγώνάριους, αυτή την καθημερινή υπενθύμιση ότι η απόλυτη βαρβαρότητα αποτελεί ενδεχόμενο μόνο στο βαθμό που οι «από κάτω» ακυρώσουμε τη δυνατότητα της εξουσίας να την πραγματώσει.

Ευτυχώς ή δυστυχώς, η κρίση ευνοεί τα άκρα. Η Ακροδεξιά αξιοποιεί την πόλωση — διευρύνει τα ακροατήριά της, οργανώνει τις συμμορίες της, υπαγορεύει κυβερνητικές πολιτικές (ακόμα και αντιπολιτευτικές, ας θυμηθούμε τις δηλώσεις του γελοίου Γιωργάκη για «μηδενική ανοχή στη λαθρομετανάστευση» και «ανοχύρωτο κράτος απέναντι στην τρομοκρατία»). Η Αριστερά και το κίνημα τι κάνουμε; Ή θα διαλέξουμε την άνευ όρων ταύτιση με τους «από κάτω», χωρίς καμία διολίσθηση στις «ανάγκες της εθνικής οικονομίας» και τη «δημοκρατική ομαλότητα», ή θα μας περιθωριοποιήσει και θα μας διαλύσει η

συντηρητική αντιπίθεση του συστήματος. Καλώς η κακώς, δεν γίνεται αλλιώς. Ή αποδεικνύεσαι χρήσιμος ή εγκαταλείπεσαι (ενδεχομένως άδικα, πλην όμως ανεπιστρεπτί...) ως περιττός. Ή υποστηρίζουμε ένθερμα και αταλάντευτα τους οικονομικούς και τους πολιτικούς πρόσφυγες ή σερνόμαστε στη συζήτηση για το «πρόβλημα μετανάστευση», που είναι η ατζέντα του αντιπάλου, η οποία οδηγεί στην καταστολή και την γκετοποίηση των μεταναστών, στην ανυποληψία και την αχρησία της Αριστεράς.

Ο Δεκέμβρης φαντάζει αλλά μπορεί να μην είναι μακριά. Τα πράγματα μοιάζουν σκοτεινά αλλά εξ αυτού είναι και δυσδιάκριτα. Ο υποκειμενισμός και η βούληση δεν αρκούν για να ανατρέψουν τους κοινωνικούς συσχετισμούς, αλλά και η επίκληση των δυσκολιών της πραγματικότητας ως ευκολία για την απραξία επιδίωξης της ανατροπής της μόνο μοιρολατρία μπορεί να θεωρηθεί. Επιμένουμε ότι η σύζευξη της κοινωνικής γείωσης με την ιδεολογικοπολιτική υπέρβαση εκτός από αναγκαία είναι και εφικτή.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

Αναμφίβολα τα πράγματα είναι δύσκολα. Μάλλον δυσκολότερα από την πρώτη περίοδο της μαζικής εισόδου μεταναστών στην Ελλάδα τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90. Και τότε βέβαια είχαμε επιχειρήσεις-σκουίπα, μαζικές απελάσεις και δολοφονίες μεταναστών, κανιβαλισμούς από τοπικές κοινωνίες. Βέβαια, τώρα ποιος θυμάται τους Αλβανούς, οι «εχθροί» πλέον είναι οι ανέστιοι Αφγανοί, οι πλανήτες Πακιστανοί, οι εξόριστοι Ιρακινοί. Απλώς τώρα οι κυρίαρχοι είναι πολύ πιο σκληροί και θωρακισμένοι ενώ οι κοινωνίες (σίγουρα η ελληνική) ναι μεν

αρκετά πιο εξοικειωμένες με την παρουσία αλλοδαπών— άρα λιγότερο ξενοφοβικές—, ωστόσο πολύ πιο κατακερματισμένες και δυσανεκτικές — επομένως, πιο μειοψηφικά προς το παρόν, μισοξενικές και δυνάμει ρατσιστικές.

Η κρίση, εφόσον δεν συναντηθεί —και απαντηθεί— με μεγάλους ταξικούς αγώνες και διεθνικά κοινωνικά κινήματα, δεν αποτελεί ευνοϊκό έδαφος για την ανάπτυξη αλληλεγγύης μεταξύ εγχώριων και αλλοδαπών εργαζομένων. Ο ενδοταξικός ρατσισ-

μός караδοκει και η μετάλλαξη των δικαιωμάτων σε προνόμια αποτελεί αυθόρμητο αντανάκλαστικό των γηγενών καταπιεσμένων έναντι των ξένων προκειμένου να διατηρήσουν το υπάρχον στάτους εκμετάλλευσής τους, που νιώθουν —και δικαίως— ότι απειλείται, με τη διαφορά ότι απειλείται από τους άρχοντες και όχι από τους μετανάστες.

Ως Δίκτυο αντιλαμβανόμαστε ότι αν η Αριστερά και το κοινωνικό κίνημα δεν οικοδομήσουν ισχυρές σχέσεις με τον ντόπιο εργαζόμενο πληθυσμό,

ιδιαίτερα στις φτωχές και υποβαθμισμένες περιοχές των αστικών κέντρων που ευλόγως συνωστίζονται οι νεοεισερχόμενοι πρόσφυγες, ο ενδοταξικός ρατσισμός θα ενταθεί, η κυβερνητική πολιτική θα γίνει ακραία αντιμεταναστευτική και η Ακροδεξιά θα διευρύνει επικίνδυνα το ζωτικό χώρο της. Ταυτόχρονα, αν και είμαστε διατεθειμένοι-ες να αναζητήσουμε με τον πλέον ενωτικό τρόπο τις κατάλληλες απαντήσεις στα προηγούμενα,

Ένας Ιούνης στην

Μπορεί ο Ιούνης να βρεθεί στη καρδιά του χειμώνα; Φέτος αποδείχτηκε ότι μπορεί. Και αυτό όχι μόνο γιατί η Αριστερά ηττήθηκε στις εκλογές, αλλά και γιατί η άνοδος της ξενοφοβικής άκρας Δεξιάς έδωσε την από καιρό αναμενόμενη αφορμή για να ανασυνταχτεί επί το (ακρο) δεξιότερο το πολιτικό σύστημα. Ίσως είναι μία από τις σπάνιες φορές που ένα εκλογικό αποτέλεσμα έχει τόσο άμεση επίπτωση στο συσχετισμό δυνάμεων του κοινωνικού ανταγωνισμού. Αλλά από την άλλη, η περίοδος που διανύσαμε από τις 6 Δεκέμβρη έως τις 7 Ιούνη μόνο συνηθισμένη δεν ήταν...

Ποιος δεν έχασε

Αν και δεν είναι λίγοι αυτοί που ισχυρίστηκαν ότι το πολιτικό σύστημα δέχτηκε σοβαρό πλήγμα από την πολύ μεγάλη αποχή, δεν μπορούμε να υιοθετήσουμε αυτή την προσέγγιση. Η αποχή, όταν δεν συνοδεύεται από ενεργή πολιτική δράση και συμμετοχή στα κινήματα, αποτελεί έκφραση παραίτησης από τα κοινά. Είναι άλλο να λες δεν πάω να ψηφίσω γιατί οι εκλογές είναι απάτη (και επομένως προκρίνω μια ορισμένου τύπου πολιτική δράση), και άλλο να μην είσαι διατεθειμένος να σπαταλήσεις για τα κοινά ακόμα και τον ελάχιστο χρόνο της μετάβασης στην κάλη. Ενώ, λοιπόν, ένα πολύ σημαντικό (ίσως και πλειοψηφικό) κομμάτι της μεταδεκεμβριανής νεολαίας απείχε για να εκφράσει την αποστροφή του στο πολιτικό σύστημα μαζί με το αίτημα για μια πιο ριζοσπαστική και αντισυστημική πολιτική, τον τόνο της αποχής (και ποιοτικά και ποσοτικά) τον έδωσαν οι απολιτίκ προτροπές του «πάμε παραλία» μαζί με το συντηρητικό μηδενισμό, όπως αυτός εκφράζεται από το «όλοι ίδιοι είναι». Το πολιτικό σύστημα δεν κλονίζεται από μια τέτοια αποχή. Πολύ περισσότερο που ο νεοφιλελεύθερος δικομματισμός, παρά τη σχετική υποχώρησή του, κατάφερε να συγκρατήσει το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών του, να προβάλλει ως μόνη ρεαλιστική εναλλακτική λύση τη μία από τις δύο εκδοχές του, καθώς και να βρει στο ΛΑΟΣ και τους Οικολόγους Πράσινους δύο κόμματα-στηρίγματα που εγγυώνται την ευστάθεια του συστήματος σε περίπτωση μη αυτοδυναμίας. Με την ανάδειξη των δύο μικρότερων κομμάτων σε δυνάμεις-στηρίγματα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής αποδείχτηκε περίτρανα ότι το πρόβλημα δεν είναι ο δικομματισμός ως προς τη μορφή του (δύο

κόμματα που εναλλάσσονται στην κυβέρνηση), αλλά ως προς το περιεχόμενό του (η ακατάπαυστη συνέχιση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής ασχέτως των πολιτικών εκφράσεών της). Μάλιστα οι Οικολόγοι-Πράσινοι με μια κίνηση μνημειώδους πολιτικού κυνισμού δήλωσαν ότι μπορούν να κάνουν κυβέρνηση και με τη ΝΔ και με το ΠΑΣΟΚ, δείχνοντας πρώτον ότι ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει και δεύτερον, ότι τα δύο μεγάλα κόμματα δεν έχουν καμία ουσιαστική διαφορά.

Με δυο λόγια, το πολιτικό σύστημα δεν βγήκε χαμένο από τις κάλπες της 7ης Ιουνίου.

Ποιος όντως έχασε

Αναμφίβολα ήταν η Αριστερά, και κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, που βγήκε χαμένη από τις εκλογές. Αν και το ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια έχοντας υιοθετήσει τη γραμμή ΠΑΟΚ (αρκεί να νικάμε τον Ολυμπιακό στην Τούμπα και δεν έχει σημασία αν σηκώνουμε την κούπα) πέτυχε το βασικό στόχο του, να ξεπεράσει δηλαδή το ΣΥΡΙΖΑ, θα πρέπει να προβληματιστεί όχι μόνο από τη μεγάλη απώλεια ψήφων που υπέστη, αλλά, το κυριότερο ίσως, και από την αδυναμία του να εκμεταλλευτεί πολιτικά την οικονομική κρίση που πλήττει κατά κύριο λόγο το δυνάμει εκλογικό ακροατήριό του. Από τη μεριά της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δηλώνει ευχαριστημένη από το αποτέλεσμα, πράγμα που, αν μη τι άλλο, δημιουργεί απορίες. Πώς ένας πολιτικός χώρος με τόση συμμετοχή στα κινήματα της νεολαίας είναι ευχαριστημένος όταν παίρνει λιγότερες ψήφους από τον Λεβέντη και τον Παπανικόλα;

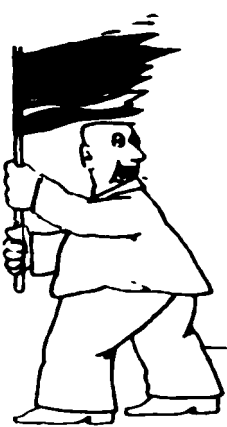
Η απογοήτευση που προκάλεσε το αποτέλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ, φανέρωσε ότι η πολιτική δεν είναι μόνο διαχείριση συμβόλων, αλλά και προσδοκιών. Το 4,7% από μόνο του δεν είναι άσχημο αποτέλεσμα για ένα αριστερό κόμμα, πόσο μάλλον όταν βρίσκεται εντός του μέσου όρου των αντίστοιχων ευρωπαϊκών εγχειρημάτων (είναι χαρακτηριστικό ότι το γαλλικό Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα με το ίδιο ποσοστό, και χωρίς ευρωβουλευτή, δηλώνει ότι έπιασε το στόχο που είχε βάλει). Όταν, όμως, έχεις βάλει τον πήχη τόσο ψηλά (πρώτο κόμμα στην Αριστερά, τρεις ευρωβουλευτές) και έχεις μεθύσει με το δημοσκοπικό παροξυσμό του προηγούμενου διαστήματος (που εντέλει αποδείχτηκε ανάλογος της χρηματιστηριακής φούσκας), τότε η προσγείωση στο 4,7 είναι οδυνηρή. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε γιατί δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των μελών και των φίλων, στη μεγάλη

προσδοκία ότι μπορούσε να αρπάξει μια μοναδική ιστορική ευκαιρία ανατρέποντας το πολιτικό σκηνικό. Μάλιστα, η απογοήτευση γίνεται ακόμα μεγαλύτερη γιατί οι καθεστωτικές δυνάμεις, ιδιαίτερα το μπλοκ που πολέμησε με λύσσα το Δεκέμβρη, μετέτρεψε το ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ σε μια δημοψηφισματική σφυγμομέτρηση για την αποδοχή ή όχι της εξέγερσης. Το παράδοξο είναι ότι πήγαμε στις κάλπες με ένα πολύ σημαντικό κομμάτι κινηματικών δυνάμεων να εγκαινιάζουν το ΣΥΡΙΖΑ επί συντηρητισμού και να απέχουν, κάποια στελέχη του (φευ, όχι μόνο από την Ανανεωτική Πτέρυγα...) να κρατάνε αποστάσεις από το Δεκέμβρη, και τους Πρετεντέρηδες να χτυπάνε το ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα της εξέγερσης, με φρασεολογία που θύμιζε τον μακαρθικό αντικομμουνισμό. Η γνώμη του γράφοντος ήταν (και παραμένει) ότι αρκούσε αυτός ο λόγος, δηλαδή οι λυσσαλέες επιθέσεις των αντιδεκεμβριστών, για να υπερψηφίσει κανείς το ΣΥΡΙΖΑ. Πόσο μάλλον που ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε το πρώτο κοινοβουλευτικό κόμμα στη μεταπολιτευτική ιστορία που υποστήριξε, έστω με ανεπαρκή και αντιφατικό τρόπο, μια μεγάλη αντιθεσμική κοινωνική έκρηξη.

Όμως το να λες ότι ηττήθηκε γιατί με πολέμησε ο εχθρός μου (τι να έκανε δηλαδή;) ή γιατί είναι μαλάκας ο λαός και δεν με κατάλαβε, δεν μπορεί να εξηγήσει το αποτέλεσμα. Μάλλον θα ήταν προτιμότερο να εστιαστεί η προσοχή στο διαρκές μπρος πίσω στον πολιτικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ (για κάθε αριστερή κίνηση, υπήρχε μετά μια δεξιά αναδίπλωση που την αναιρούσε), τη γραφειοκρατική λειτουργία, τις μάχες για τις καρέκλες, το σαμπωτάρισμα από τους Ανανεωτικούς, τα καμώματα του Αλαβάνου. Σε μια εποχή που ο κόσμος των κινήματων αναζητάει μια διαφορετικού τύπου ριζοσπαστική πολιτική, ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε κάθε δυνατή προσπάθεια για να θολώσει τη ριζοσπαστική στάση του και να δείξει ότι είναι περίπου σαν όλους τους άλλους. Ο ΣΥΡΙΖΑ φαινόταν να ντρέπεται για αυτό το οποίο θα έπρεπε να είναι υπερήφανος.

Ο μεγάλος νικητής

Κι οι νικητές; Αν η υπεροχή του ΠΑΣΟΚ σκιάζεται από τη χαμηλή συμμετοχή, μια διαφορά από τη ΝΔ που μπορεί να αποδειχτεί αναστρέψιμη, και αν το 3,4% των Οικολόγων Πράσινων καθόλου δεν εγγυάται την είσοδό τους και στο εθνικό κοινοβούλιο, το ΛΑΟΣ μπορεί να επιχάρει για μια αφεγάδιαστη πολιτική νίκη. Η νίκη του ΛΑΟΣ δεν έγκειται

καρδιά του χειμώνα

απόψεις

μόνο (ούτε κυρίως) στη μεγάλη αύξηση του ποσοστού του, αλλά και στην ηγεμονική επιρροή που ασκεί το πολιτικό πρόγραμμά του. Η πολύ σκληρή ξενοφοβική και αντιμεταναστευτική στάση του ΛΑΟΣ (που οξύνθηκε περαιτέρω όσο κορυφωνόταν η προεκλογική εκστρατεία) την επόμενη μέρα των εκλογών μετατράπηκε σε κυβερνητική πολιτική και υιοθετήθηκε ακόμα και από το ΠΑΣΟΚ με το περίφημο (όσο και άθλιο) «μηδενική ανοχή στη λαθρομετανάστευση». Υπενθυμίζουμε ότι η Άκρα Δεξιά (με τη μορφή της Εθνικής Παρατάξεως) είχε πάρει και το 1977 ανάλογο ποσοστό, και μάλιστα σε εθνικές εκλογές. Τότε, όμως, υφίστατο πλήρη πολιτική απομόνωση.

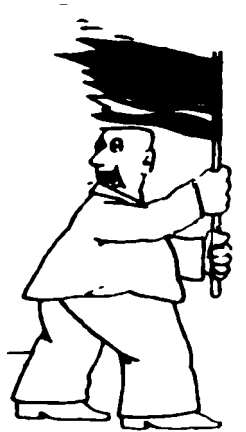
Η ξενοφοβική στροφή του πολιτικού συστήματος δεν μπορεί να εξηγηθεί, λοιπόν, μόνο εκλογικίστικα, από τα καλά εκλογικά ποσοστά του ΛΑΟΣ. Μάλλον θα ήταν προτιμότερο να αναζητήσουμε τις ανάγκες τις οποίες καλύπτει το χαρτί της ξενοφοβίας και του

ρατσισμού.

Πρώτα απ' όλα, με την ξενοφοβική έκρηξη αλλάζει τελείως η πολιτική ατζέντα. Εκεί που όλοι μίλαγαν για τα δεινά της οικονομικής κρίσης και την αδυναμία της κυβέρνησης να την αντιμετωπίσει, εκεί που ο πολιτικός κόσμος κλονιζόταν από την αποφορά των σκανδάλων, ξαφνικά ο δημόσιος διάλογος άλλαξε δραματικά και στράφηκε στους μετανάστες. Από εκεί που μιλάγαμε για το πρόβλημα της φτώχειας, τώρα μιλάμε για το πρόβλημα που υποτίθεται ότι αποτελούν οι αλλοδαποί φτωχοί. Και από εκεί που η αγανάκτηση στρεφόταν σε αυτούς που ληστεύουν εκατομμύρια, τώρα ο θυμός διαχετεύεται σε αυτούς που (υποτίθεται ότι) παρανομούν για λίγα ευρώ. Αυτή η χειραγώγηση της κοινωνικής αγανάκτησης, η μετατροπή δηλαδή των μεταναστών σε αποδιοπομπαίους τράγους της κρίσης, είναι το δεύτερο μεγάλο ατού του ξενοφοβικού χαρτιού. Η οργή για το κοινωνικό αδιέξοδο δεν στρέφε-

ται πια στους «από πάνω» αλλά σε εκείνους από τους «από κάτω» που βρίσκονται σε ακόμα δυσμενέστερη θέση. Μια ακόμα εκδοχή του διαίρει και βασιλεύει...

Τέλος, με το στιγματισμό των μεταναστών και την παρόξυνση της αστυνομοκρατίας, το πολιτικό σύστημα μπορεί να βρει διέξοδο από την κρίση πολιτικής εκπροσώπησης που το μαστίζει. Το νέο αστυνομικό κράτος, η χειραγώγηση του φόβου και της αγανάκτησης, καθώς και το κυνήγι μαγισσών δημιουργούν τους όρους για την επανεπιβεβαίωση της κοινωνικής συναίνεσης, σε μια συγκυρία που αυτή είχε θρυμματιστεί από την οικονομική κρίση και την αδυναμία ικανοποίησης ακόμα και των πιο βασικών λαϊκών αιτημάτων. Με δυο λόγια, η ξενοφοβία δίνει την ευκαιρία στο πολιτικό σύστημα για μια φυγή προς τα μπρος. Στο χέρι μας είναι βέβαια να μην τους το επιτρέψουμε...

Γιάννης Αλμπάνης

Κρατική καταστολή και μειοψηφική βία

Την τελευταία περίοδο, ιδιαίτερα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, διαπιστώνουμε κλιμάκωση τόσο της αντιεξουσιαστικής κινηματικής βίας όσο και της δράσης των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων, κλιμάκωση η οποία, σε συνδυασμό με την ένταση της κρατικής καταστολής (προφανώς δεν συνδέονται ευθύγραμμα, ωστόσο δεν είναι άσχετες μεταξύ τους), προκαλεί ερωτηματικά και συχνά αμηχανία.

Κατ' αρχάς ως Δίκτυο, αποτελώντας συλλογικότητα της κινηματικής Αριστεράς, δεν καταγγέλλουμε, ούτε καταδικάζουμε τόσο τη μειοψηφική κινηματική βία όσο και την ένοπλη επαναστατική δράση, παρότι διαφωνούμε ριζικά με μεγάλο μέρος της στρατηγικής και της πολιτικής πρακτικής τους, αντίθετα μάλιστα συνήθως συμπαραστεκόμαστε ενεργά σε αγωνιστές-ριες που διώκονται για τη συμμετοχή τους σε αυτές, επειδή θεωρούμε ότι ιστορικά αποτελούν διακριτές τάσεις του ευρύτερου κινήματος, ανήκουν οργανικά στο αντικαπιταλιστικό στρατόπεδο και μας συνδέει μαζί τους η αντιπαλότητα με το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής.

Επίσης, με επίγνωση, αρνούμαστε να διολισθήσουμε σε ερμηνείες δαιμονολογικού τύπου ή ισοπεδωτικές απλουστεύσεις του τύπου «αντικειμενική προβοκάτσια» που συχνά πυκνά ακούγονται για συγκεκριμένες ενέργειες είτε μειοψηφικής κινηματικής βίας είτε ένοπλης επαναστατικής δράσης. Τέλος, δεν συμφωνούμε με απόψεις που θεωρούν τη 17N ή τον ΕΛΑ «πρότυπα» ενώ τον Επαναστατικό Αγώνα ή τη Σέχτα Επαναστατών «καταστροφή». Ασφαλώς, υπάρχουν διαφορές, όμως κάθε εποχή όπως έχει το κίνημα, την Αριστερά ή τους αναρχικούς που «της αντιστοιχούν», έτσι έχει και τις ένοπλες οργανώσεις της. Ιδιαίτερα, οι παλιότεροι δεν χρειάζεται να αγιοποιούμε κάτι, όταν μάλιστα δεν το αγαπήσαμε, προκειμένου να απαξιώσουμε κάτι που το διαδέχεται σε μια εντελώς διαφορετική εποχή.

Προφανώς, βέβαια, αυτό το κείμενο δεν γράφεται για να υπενθυμίσει τις προαναφερθείσες διευκρινίσεις, οι οποίες ελπίζουμε ότι είναι ευρύτερα γνωστές σε φίλους και εχθρούς, αλλά, με βάση ακριβώς αυτές τις προλογικές διευκρινίσεις, για να θέσει κάποια ειδικά ζητήματα για την κινηματική και την ένοπλη βία αυτή την περίοδο.

Το πρώτο ζήτημα αφορά τη σχέση της κινηματικής και της ένοπλης βίας με τη νομιμοποίηση και την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής. Χωρίς να πιστεύουμε ότι η μειοψηφική βία αποτελεί, σε γενικές γραμμές, ουσιαστική αιτία της έντασης της κρατικής καταστολής, δεν υπάρχει αμφιβολία

ότι συχνά αυτή η βία χρησιμοποιείται από το πολιτικό προσωπικό του κράτους για να διευρύνει την κοινωνική συναίνεση στην καταστολή. Ισχυρίζομαι ότι ζούμε σε μια περίοδο που η προηγούμενη διαπίστωση αποκτά διαστάσεις ισχυρού κανόνα. Σήμερα, σε συνθήκες κρίσης, αντιπίθεσης του συστήματος και απογείωσης της τρομοκρατίας και της «ασφάλειας», ένοπλα αιματηρά χτυπήματα, ιδιαίτερα σε χαμηλόβαθμους «ανώνυμους» αστυνομικούς, όπως και εκδηλώσεις κινηματικής βίας με έντονο καταστροφικό χαρακτήρα, μιλούν «τη γλώσσα του αντιπάλου», δηλαδή επιβαρύνουν δυσανάλογα πολύ το συσχετισμό σε βάρος του ευρύτερου κινήματος σε σχέση με τον επιδιωκόμενο στόχο της, έστω συμβολικής, επιβεβαίωσης ότι το καθεστώς ανατρέπεται με ένοπλο αγώνα ή της αναβάθμισης της συγκρουσιακότητας του πιο μαχητικού τμήματος του κινήματος.

Το δεύτερο ζήτημα σχετίζεται με τα συνολικά επίδικα της εποχής, τα οποία η μειοψηφική βία ενδέχεται να υπηρετήσει, επ' ουδενί όμως μπορεί να τα υποκαταστήσει. Αντιλαμβανόμαστε ότι με τον κατακερματισμό του κινήματος και την κρίση των παραδοσιακών ιδεολογικοπολιτικών χώρων είναι φυσιολογικό τμήματα του κινήματος, ανάλογα με τις αφετηριακές θεωρήσεις τους, τις εμπειρίες και την «ενσυναίσθησή» τους για τη ζωή και τον αγώνα, να επιλέγουν ιδιαίτερα πεδία δράσης — εξάλλου, και εμείς ως Δίκτυο αντιλαμβανόμαστε ότι το «πεδίο αλληλεγγύης» είναι δυσανάλογα μεγάλο στη δράση μας σε σχέση με το «πεδίο σύγκρουσης». Ωστόσο, είναι δυνατόν ένα τμήμα του κινήματος να θεωρεί ανιαρή και περιττή κάθε δραστηριότητα εφόσον δεν είναι βίαιη; Μπορεί η κοινωνική αυτενέργεια και αυτοοργάνωση να υποτιμώνται προς χάριν ενός συνωμοτικού και εν τέλει θεαματικού υποκειμενισμού; Επ' ουδενί υποστηρίζω ότι διαθέτουμε μια στρατηγική, ένα σχέδιο που να συνθέτουν την αποτελεσματικότητα με τις αρχές μας, την αναγκαία κοινωνική απεύθυνση

με την απαραίτητη άμεση και υλική σύγκρουση με το καθεστώς και τους μηχανισμούς του.

Επιμένω, όμως, ότι η βία δεν μπορεί να αποτελεί τίποτα περισσότερο από σχετική (όχι τελική) μορφή της δράσης του κινήματος και όχι συνολικό περιεχόμενο.

Το τρίτο ζήτημα έχει να κάνει με τον κίνδυνο ποινικοποίησης (τόσο με την έννοια της σκληρής καταστολής όσο και με την αντίστοιχη της επιλεγμένης παραβατικότητας) ενός ολόκληρου χώρου. Αντιλαμβανόμαστε ότι διάφοροι τύποι δράσης απαιτούν τα αντίστοιχα πεδία συνωμοτικότητας. Δεν αναφερόμαι όμως σε αυτό, ανεξάρτητα από τη συμφωνία ή τη διαφωνία μου. Με απασχολούν η «συγκρουσιακή υπερκινητικότητα», που αυξάνει δραματικά το ενδεχόμενο ενός συντριπτικού κατασταλτικού χτυπήματος, διαμορφώνοντας παράλληλα μια καταστροφική νοοτροπία «ρουτίνας» και «επιχειρησιακής επιπολαιότητας», και η διαμόρφωση μιας κουλτούρας αγωνιστή «δαιμονισμένου», που από ένα σημείο και μετά «αυτοφορτίζεται» χάνοντας την επαφή του όχι μόνο με το κίνημα αλλά και τους συντρόφους, με απασχολεί τέλος η μυθοποίηση του «χώρου της φυλακής» — αν και έχω στενές και χρόνιες σχέσεις με με αυτόν το χώρο, είμαι κατηγορηματικός: Πρόκειται για μια διαδικασία που δεν πολιτικοποιεί τους «ποινικούς», οι οποίοι χρειάζονται την αμέριστη αλληλεγγύη μας, αλλά, μέσω της ταύτισης μαζί τους, εισάγει άλλες αξίες, ήθη και τρόπους ζωής σε χώρους που «προορίζονται» για κάτι μεγαλύτερο.

Αυτές οι απόψεις δεν κατατίθενται ως γενική οριοθέτηση (πολλώ δε μάλλον διδασκαλία), αλλά με την ελπίδα μιας έστω «μικροκοινωνικής» συζήτησης για τη διερεύνηση των καλύτερων και οπωσδήποτε την αποφυγή των χειρότερων.

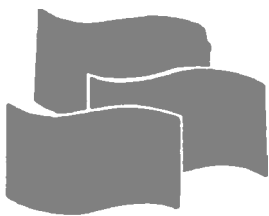
Νίκος Γιαννόπουλος

Συνέχεια από τη σελίδα 1

επιμένουμε στο τρίπτυχο «Νομιμοποίηση σε όλους τους/τις μετανάστες-ριες— Πολιτικό άσυλο στους πρόσφυγες— Ίσα δικαιώματα σε έλληνες και αλλοδαπούς εργαζόμενους». Μπορούμε να συζητήσουμε την οποιαδήποτε πρόταση εντάσσεται στο πλαίσιο «οι μετανάστες έχουν προβλήματα», θεωρούμε όμως καταστροφική οποιαδήποτε συζήτηση γίνεται στην Αριστερά και στο κίνημα που εκκινεί από

την παραδοχή «οι μετανάστες είναι πρόβλημα».

Με αυτές τις ιδέες και αυτή την οπτική συμμετέχουμε ολόψυχα στα αντιρατσιστικά φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας, στις 26, 27, 28/6 και στις 3, 4, 5/7 αντίστοιχα, στο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο της Αθήνας στις 9/7 και στο No Border Camp ενάντια στη στρατιωτικοποίηση των συνόρων στις 25-31/8 στη Λέσβο.

Αυτοί δεξιότερα, εμείς αριστερότερα...

ΑΠΟΨΕΙΣ

Η μεγάλη αύξηση του εκλογικού ποσοστού του ΛΑΟΣ αιφνιδίασε όλη την Αριστερά και πυροδότησε τη συζήτηση για το πανευρωπαϊκό φαινόμενο της εκκόλαψης της ρατσιστικής εθνικιστικής και λαϊκίστικης ρητορείας που απλώνει την επιρροή της και μετατοπίζει όλο και πιο δεξιά το πολιτικό σκηνικό.

Η ελληνική κυρίαρχη εκδοχή της ακροδεξιότητας (ΛΑΟΣ) προφανώς δεν αποτελεί, ούτε σε επίπεδο διακήρυξης ούτε σε επίπεδο τακτικής, δύναμη αντισυστημική που επαγγέλλεται την καταστροφή όλου του θεσμικού οικοδομήματος και την ανατροπή κυρίαρχων πολιτικών επιλογών. Αντιθέτως, αποτελεί δύναμη συμπληρωματική, δυναμική εφεδρεία της νεοφιλελεύθερης Δεξιότητας όταν αυτή κλονίζεται, και εν κατακλείδι επιβάλλει την ατζέντα της σε όλο σχεδόν το φάσμα των πολιτικών δυνάμεων.

Οι λαϊκίστικες προγραμματικές διακηρύξεις του ΛΑΟΣ περί προστασίας των κοινωνικών δικαιωμάτων και του εισοδήματος κατέρρευσαν ως ντόμινο άμα τη εμφανίσει της κρίσης, όταν ο... φύρερ έσπευσε να δηλώσει συναίνεση σε «εθνικό σχέδιο δράσης» και να προτείνει ως μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης τα πιο ακραία (όσο και ξεπερασμένα) νεοφιλελεύθερα τερτίπια: γρήγορη κίνηση κεφαλαίων, κατάργηση των τεκμηρίων πάθεν έσχατος για πέντε χρόνια και κατάθεση χρηματικών ποσών σε τράπεζες με συνοδεία απλής δήλωσης ότι αυτά δεν αποτελούν προϊόν εγκληματικής ενέργειας. Βεβαίως, δεν πρόκειται για ελληνική εξαίρεση: Αποτελεί τυπικό χαρακτηριστικό της άκρας Δεξιότητας να συλλέγει την κοινωνική διαμαρτυρία μέσω της συνάρθρωσης πολλών και αντιφατικών ιδεολογικών ρευμάτων.

Παρά ταύτα, δηλαδή παρ' όλες τις πολλαπλές αντιφάσεις, τον καιροσκοπισμό και το χοντροκομμένο νεοφιλελευθερισμό, το ΛΑΟΣ σκαρφάλωσε στο 7,15. Γιατί;

Το μεταναστευτικό, χωρίς αμφιβολία, αποτέλεσε το έδαφος που επέτρεψε να ριζώσει καλύτερα ο αντιδραστικός αντίλογος στην «αξιακή θεώρηση» της Αριστεράς που μιλάει για αλληλεγγύη, για ίσα δικαιώματα και για ανοιχτά σύνορα. Όντως, όσο επιτείνεται η κρίση τόσο περισσότερο οι μετανάστες και οι πρόσφυγες κινδυνεύουν να γίνουν αποδιοπομπαίοι τράγοι και τόσο πιο δύσκολο είναι να κυριαρχήσει μια άλλη οπτική για το πρόβλημα. Όμως πρέπει να έχουμε κατά νου τα παρακάτω:

1. Σε όλη τη διάρκεια της 10ετίας του '90 και μέχρι πρόσφατα, ο δημόσιος λόγος περί μετανάστευσης συμπεριλάμβανε δύο φαινomenικά αλληλοσυγκρουόμενες ρητορικές, που όμως στην πραγματικότητα αποτελούν τις δύο

όψεις του ίδιου νομίσματος. Ο χρησιμοθηρικός λόγος, από τη μία, περί της ωφελιμότητας της μεταναστευτικής εργασίας — κόντρα σε κάθε μορφή προστασίας της εργασίας— ως μοχλού ανάπτυξης της «εθνικής οικονομίας» και ο ρατσιστικός λόγος, από την άλλη, που καταλογίζει στη μετανάστευση όλα τα δεινά της εγχώριας οικονομίας, δηλαδή την αύξηση της φτώχειας, την ανεργία, τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους αλλά και την αύξηση της εγκληματικότητας, τα προβλήματα «ασφάλειας» κ.λπ. Και οι δύο απόψεις παραγνωρίζουν το γεγονός ότι η φτώχεια, η ανεργία, η

νασι), θέλοντας να δημιουργήσει ένα «πρότυπο».

4. Σε αυτό το πλαίσιο, το πιο μεγάλο λάθος για την Αριστερά θα ήταν να προσπαθήσει να αμβλύνει το λόγο της και να μετατοπίσει τις θέσεις της, ώστε να αποφύγει τις συνέπειες της αντιπαράθεσης. Η αντιπαράθεση, ούτως ή άλλως, είναι πραγματικότητα και ο στρουθοκαμηλισμός δεν θα την εξαφανίσει. Η συζήτηση περί ελέγχου των μεταναστευτικών ροών, ποσόστωσης και «αποτελεσματικής διαχείρισης», σε αυτή τη συγκυρία είναι καταστροφική υποχώρηση στην ακροδεξιά

ανάπτυξη ή η απασχόληση καθορίζονται από τις πολιτικές που κάθε φορά υλοποιούνται και όχι από την ύπαρξη ή μη των μεταναστών.

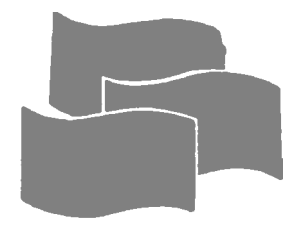
2. Στη σημερινή συνθήκη, που τα μεταναστευτικά ρεύματα συναντιώνται με τις χτυπημένες από την κρίση εγχώριες αγορές, είναι λογικό να υποχωρεί εύκολα η εκσυγχρονιστική εκδοχή έναντι της ρατσιστικής. Οι μετανάστες γίνονται τα πρώτα θύματα της κρίσης και η μετανάστευση το κύριο πεδίο όπου μετατοπίζεται η δυναμική μιας ενδεχόμενης κοινωνικής σύγκρουσης. Έτσι αναπτύσσεται όλη η φιλολογία περί ανεξέλεγκτων και πρωτοφανών εισροών, περί οικονομίας που «δεν χωράει άλλους», περί εγκλεισμού και επαναπροώθησης των προσφύγων κ.λπ., υπόβαθρο της οποίας είναι στην πραγματικότητα πλήθος ιδεολογημάτων της άκρας Δεξιότητας, που δεν αντέχουν στον παραμικρό έλεγχο.

3. Συγκεκριμένα για την Ελλάδα, η εξέγερση του Δεκέμβρη ανησύχησε το πολιτικό σύστημα και στις δημιουργούμενες συνθήκες πώλωσης η Ακροδεξιά, από την κοινοβουλευτική της μορφή (ΛΑΟΣ) μέχρι τις συμμορίες (Χρυσή Αυγή), θέλησε να πάρει το παιχνίδι στα χέρια της δημιουργώντας καταρχήν ένα μικρό αλλά υπαρκτό κοινωνικό μέτωπο — στο έδαφος της κρίσης και με μοχλό το φόβο και την ανασφάλεια— και με τη συνδρομή κράτους - αστυνομίας, για την «τάξη» και την «ασφάλεια», με πρώτα θύματα τους μετανάστες αλλά και κάθε αλληλέγγυο/α (βλέπε Αγ. Παντελεήμο-

ρητορεία. Εμείς πρέπει να επιμένουμε: ανοιχτά σύνορα, δικαίωμα στη μετανάστευση. Να επιμένουμε ότι η φτώχεια, η ανισοκατανομή του πλούτου, οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις πάντα δημιουργούν μετανάστευση και πως το «διαίρει και βασίλευε» είναι μόνιμη τακτική της εξουσίας. Η Αριστερά στο καινούργιο περιβάλλον και τα νέα δεδομένα οφείλει να προσφέρει νέα επιχειρήματα που θα διαλύσουν τους κοινούς τόπους, τις ανακριβείες και τις ιδεοληψίες που τείνουν να κυριαρχήσουν και θα υποστηρίξουν το διαφορετικό κοινωνικό πρόταγμα που η Αριστερά εκφράζει, όπως επιτυχώς το έκανε τη δεκαετία του '90, όταν, μέσω της οργάνωσης του αντιρατσιστικού κινήματος, συνέβαλε καθοριστικά στην κοινωνική ένταξη και νομιμοποίηση των μεταναστών.

Σε κάθε περίπτωση, όσο εμφανή κι αν είναι τα σημάδια της πώλωσης, το παιχνίδι δεν έχει κριθεί οριστικά: η Ακροδεξιά, παρά το υψηλό εκλογικό ποσοστό, δεν έχει αποκρυσταλλώσει ακόμα μια σταθερότερη επιρροή και πιο μόνιμες συμμαχίες. Η Αριστερά μπορεί να παρέμβει ανατρέποντας το σκηνικό αν δεν υποκύψει στους φόβους της.

**Κυριακή Κλοκίτη,
Καλομοίρα Σωτηρίου**

Διεθνές Συμβούλιο Εργαζομένων στα Λιμάνια

Η συνδικαλίστρια Αναστασία Φρατζεσκάκη μιλάει για το Διεθνές Συμβούλιο Εργαζομένων στα Λιμάνια (IDC) και τον κρίσιμο ρόλο του στην οργάνωση των αγώνων διεθνώς ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των λιμανιών.

Πώς προέκυψε το International Dockworkers Council (IDC);

Το IDC ιδρύθηκε το 2000. Αιτία ήταν η μη υποστήριξη από την ITF (International Transport Workers' Federation) και την ETF (European Transport Workers' Federation) του αγώνα των λιμενεργατών του Λίβερπουλ, για να μην πουληθεί το εκεί λιμάνι. Με αφορμή αυτό το γεγονός, μια σειρά οργανώσεις αποσχίστηκαν από την ITF και ίδρυσαν το IDC. Η Ελλάδα, η Ισπανία, η Γαλλία, η Ιταλία, η Κύπρος, η Μάλτα, η Σουηδία και η Δανία είναι μεταξύ των ιδρυτικών μελών. Το δίκτυο έχει οριζόντια δομή και κάθε χώρα-μέλος διατηρεί μεγάλο βαθμό αυτονομίας. Εκτός από την Ευρώπη επεκτείνεται στην Αμερική και την Αφρική. Κάθε ήπειρος είναι μία Ζώνη με ένα Συντονιστή και υπάρχει και ένας γενικός Συντονιστής.

Ποια είναι η ατζέντα του;

Η ίδρυσή του συνέπεσε χρονικά με την απόπειρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να απορυθμίσει τον τομέα των λιμενικών υπηρεσιών, είχαν προηγηθεί οι αερομεταφορές και οι σιδηρόδρομοι.

Η αντιμετώπιση των δύο διαδοχικών σχεδίων για την Απελευθέρωση των Λιμενικών Υπηρεσιών βοήθησαν το IDC να συγκροτήσει κοινή ατζέντα. Η συνολική αμφισβήτηση του επαγγέλματος του λιμενεργάτη ώθησε τα μέλη του να ξεπεράσουν σε πρώτη φάση τις διαφορές που υπάρχουν από χώρα σε χώρα στην περιγραφή του επαγγέλματος και να αποφασιστούν κοινές δράσεις σε πανευρωπαϊκό επίπεδο προκειμένου να αποτραπεί η ψήφιση των δύο σχετικών οδηγιών. Και τις δύο φορές ο στόχος τους επιτεύχθηκε, τα σχέδια οδηγίας για την Απελευθέρωση των Λιμενικών Υπηρεσιών καταψηφίστηκαν από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Πώς οργανώνει τις δράσεις του;

Έχει ενδιαφέρον η γκάμα των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να επιτευχθεί αυτός ο στόχος.

Έγιναν παρεμβάσεις σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. Σε εθνικό επίπεδο το κάθε συνδικάτο ενημέρωσε τους ευρωβουλευτές και τους υπουργούς που είχαν την ευθύνη των θαλάσσιων μεταφορών σχετικά με τις οδηγίες. Ο στόχος ήταν να αποσπασουν προσωπικές δεσμεύσεις για την καταψήφισή τους. Κατά τη διαδικασία άσκησης πίεσης, η ατζέντα και τα αιτήματα ήταν πάντοτε κοινά και αυτό δηλωνόταν. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο ενημερώθηκαν οι διαδοχικοί Επίτροποι Μεταφορών και οι γραφειοκράτες που χειρίζονταν το θέμα.

Οι συναντήσεις αυτές πλαισιώθηκαν και πριν και μετά από κοινές δράσεις που στόχο είχαν να καταδείξουν τη δυναμική των εργαζομένων στα λιμάνια σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Για να επιτευχθούν οι κοινές δράσεις ξεπεράστηκαν τα προβλήματα που κάθε εθνική νομοθεσία θέτει για τις απεργίες και έγινε δυνατό να υπάρξουν κοινές ημέρες κινητοποιήσεων σε όλα τα ευρωπαϊκά λιμάνια με την ίδια ακριβώς ατζέντα και αιτήματα. Στο πλαίσιο αυτών των δράσεων διοργανώθηκαν την ίδια ημέρα σε πολλά λιμάνια ιδιαίτερα μαχητικές διαδηλώσεις. Τέλος, διοργανώθηκε κοινή διαδήλωση στο Στρασβούργο με έντονο συγκρουσιακό χαρακτήρα.

Ποιες είναι οι οργανωτικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα;

Μετά τις δύο διαδοχικές αποτυχίες, η Ευρωπαϊκή Ένωση αποφάσισε να ξεκινήσει μια διαδικασία διαβούλευσης με τους κοινωνικούς εταίρους. Το προϊόν της διαβούλευσης θα καθόριζε την πολιτική της στον τομέα των θαλάσσιων μεταφορών. Σε αυτή τη διαδικασία το

IDC κατάφερε να γίνει αποδεκτό ως κοινωνικός εταίρος.

Στη διάρκεια αυτών των αγώνων διαπιστώθηκε από όλα τα μέλη του η ανάγκη να υπάρξουν κοινές προσεγγίσεις στα θέματα επαγγελματικής εκπαίδευσης, υγιεινής και ασφάλειας, ορισμού του επαγγέλματος. Στόχος είναι να υπάρξουν συγκλίσεις σε αυτούς τους τομείς και να διαμορφωθούν κοινές θέσεις.

Ποιες είναι οι βασικές δυσκολίες που αντιμετωπίζετε;

Η πιο σημαντική δυσκολία είναι να πειστεί το κάθε συνδικάτο να δώσει προτεραιότητα στα θέματα της κοινής ατζέντας. Αυτό μεταφράζεται στην πιο συχνή ενασχόληση με αυτά και στη διάθεση των αντίστοιχων πόρων. Συχνά δεν είναι εύκολο. Η πιο συνηθισμένη αιτία είναι ότι, σε αντίθεση με το πρόβλημα των οδηγών, σήμερα το κάθε λιμάνι αντιμετωπίζει σε διαφορετικό χρόνο και όχι με όμοιο τρόπο το πρόβλημα της απορύθμισης της λιμενεργασίας. Αυτό απορροφά την προσοχή των μελών σε διαφορετικό χρόνο.

Άλλη δυσκολία είναι να δημιουργηθεί κοινή γλώσσα μεταξύ των μελών, διότι προέρχονται από διαφορετικές εθνικές και πολιτικές πραγματικότητες. Ωστόσο, γίνονται βήματα προς

αυτή την κατεύθυνση.

Τέλος, είναι υπαρκτή δυσκολία να μην γραφειοκρατικοποιηθεί. Αυτό αντιμετωπίζεται με τη μη ύπαρξη επαγγελματικών στελεχών. Η συμμετοχή όμως στον κοινωνικό διάλογο διεκπεραιώνεται από ένα δυσανάλογο μικρό αριθμό ανθρώπων στο περιθώριο της δουλειάς τους. Αυτό τους δημιουργεί υπερβολικό φόρτο και μερικές φορές θεωρούν ότι η παρουσία τους στις διάφορες ομάδες εργασίας δεν είναι επαρκής διότι δεν υπάρχει αρκετός χρόνος προετοιμασίας. Το θέμα ξανασηζητήθηκε στο συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ζώνης που έγινε το Μάιο στη Λισαβόνα και επαναεπιβεβαιώθηκε η διάθεση όλων να μην προσληφθούν επαγγελματικά στελέχη. Η ειρωνεία είναι ότι ορισμένοι από τους συνδικαλιστές που το αποφάσισαν αυτό είναι κατά κάποιον τρόπο επαγγελματίες του είδους, διότι είναι απαλλαγμένοι από τα υπηρεσιακά τους καθήκοντα, η δράση τους όμως επικεντρώνεται στα ζητήματα του λιμανιού τους και μόνο».

Αναστασία Φρατζεσκάκη, μέλος του Δ. Σ. του Σωματείου Διοικητικών Υπαλλήλων του ΟΛΠ.

Τη συνέντευξη πήρε ο Αλέκος Χατζιδάκης.

Κινητοποιήσεις των

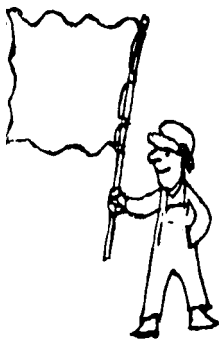
Τα Κέντρα Πρόληψης είναι μικρές, αλλά δραστήριες δομές που έχουν αναλάβει το έργο της πρόληψης των εξαρτήσεων στα αστικά κέντρα και την περιφέρεια. Έχουν το χαρακτήρα Αστικών μη Κερδοσκοπικών Εταιρειών και χρηματοδοτούνται κατά 50% από το υπουργείο Εσωτερικών και κατά 50% από το υπουργείο Υγείας, με πολλούς ενδιάμεσους διαχειριστές (ΟΚΑΝΑ, Τοπική Αυτοδιοίκηση). Απασχολούν 400 εργαζόμενους πανελλαδικά.

Στις 13 Μαΐου, οι εργαζόμενοι από τα Κέντρα όλης της χώρας πραγματοποίησαν απεργία και πορεία διαμαρτυρίας στην Αθήνα, η οποία κατέληξε σε συναντήσεις με εκπροσώπους των κοινοβουλευτικών κομμάτων στη Βουλή.

Ποιες είναι οι βασικές λειτουργίες των Κέντρων Πρόληψης στην περιφέρεια;

Ασχολούμαστε κυρίως με ομάδες παιδιών, εφήβων και γονέων, στο

πλαίσιο των οποίων βοηθούμε να ανοίξει διάλογος σχετικός με τις αιτίες οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν κάποιον σε μια έμμονη φρενιχτική σχέση με χημικές ουσίες ή άλλου είδους άψυχα

ΛΑΝΑΡΑΣ: Αγώνας διαρκείας

Εδώ και χρόνια οι εργαζόμενοι του Λαναρά βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Τι ακριβώς έχει συμβεί;

Τα προβλήματα στην επιχείρηση Κλωστήρια Λαναρά εμφανίστηκαν από το 2004. Το εργοστάσιο άρχισε να μη δουλεύει κάποιες μέρες και μας ανακοινώθηκε ότι δεν υπάρχουν κεφάλαια για επενδύσεις, επομένως θα υπάρξουν ελλείψεις σε πρώτες ύλες και ανταλλακτικά μηχανημάτων. Αυτή η κατάσταση υπολειπομένης του εργοστασίου συνεχίστηκε ως το Πάσχα του 2007, οπότε και σταμάτησε η λειτουργία του. Εμείς όλο αυτό το διάστημα βρισκόμασταν σε κινητοποιήσεις, απευθυνθήκαμε σε βουλευτές, υπουργεία, κάναμε συνεντεύξεις, κατάληψη του Ο.Α.Ε.Δ. Συνεχώς ήμασταν σε επαφή με τα άλλα σωματεία του Ομίλου Λαναρά στις διάφορες πόλεις. Μαζί τους κάναμε έξι μαζικές κινητοποιήσεις και κατεβήκαμε για διαμαρτυρία στην Αθήνα. Την τελευταία φορά κατασκηνώσαμε έξω από το υπουργείο Εργασίας στο Σύνταγμα.

Σε ποια φάση βρίσκεται ο αγώνας σήμερα; Υπάρχει διέξοδος για τους εργαζόμενους;

Από τον Ιανουάριο βρισκόμαστε

σε επίσκεψη εργασίας και τα αιτήματά μας είναι σταθερά: όχι απολύσεις, πληρωμή των δεδουλευμένων, καμία αλλαγή στις συμβάσεις εργασίας, επαναλειτουργία της επιχείρησης. Το ρεύμα στο εργοστάσιο κόπηκε και εμείς για μήνες μείναμε απλήρωτοι. Κυβέρνηση, τράπεζες, Λαναράς συνέχισαν να ελέγχουν τις εξελίξεις και κατέληξαν σε επιχειρησιακό σχέδιο χρηματοδότησης της επιχείρησης. Με αυτό προβλέπεται η επιδοτούμενη αποχώρηση εργατών για τρία χρόνια και η μείωση των εργαζομένων. Εμείς όμως ξέρομε ότι οι υποσχέσεις δεν κρατούνται, ούτε υπάρχουν υπηρεσίες που μπορούν να απορροφήσουν τη δική μας αποχώρηση. Κατ' αρχάς ζητήθηκε να αποχωρήσουν 250 από τους 900 εργαζόμενους σε όλη την Ελλάδα. Για τη Νάουσα προβλέπεται να μειωθεί το προσωπικό από 190 σε 107 εργαζόμενους. Εμείς, έτσι κι αλλιώς, απαιτούμε να μη γίνουν απολύσεις. Τα τέσσερα από τα επτά σωματεία δέχτηκαν, κατόπιν των πιέσεων που ασκήθηκαν, την επιδοτούμενη αποχώρηση. Τα υπόλοιπα τρία παλεύουμε για να μη γίνουν απολύσεις ή τουλάχιστον να υπάρξει βελτίωση του προγράμματος που μας προτείνεται.

Σε μια πόλη όπως η Νάουσα είναι μεγάλο κοινωνικό πλήγμα αυτή η κατάσταση και αφορά πολύ κόσμο; Σας στήριξε αυτός ο κόσμος; Στάθηκε αλληλέγγυος στον αγώνα σας;

Σε μια πόλη που τα εργοστάσια κλείνουν το ένα μετά το άλλο, είναι κατανοητό ότι η κοινωνία της περιοχής μας είναι κουρασμένη, απογοητευμένη και ανίκανη να επιδείξει κοινωνική αλληλεγγύη σε ένα ακόμα εργοστάσιο. Εκτός από τους τρεις κυβερνητικούς βουλευτές που απουσίασαν εντελώς, το εργοστάσιο επισκέφτηκαν επανειλημμένα βουλευτές της Αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ και προώθησαν τα αιτήματά μας στη Βουλή. Εμείς βρισκόμαστε σε πολύ δύσκολη φάση και τα έχουμε σχεδόν χαμένα με το τι πρέπει να κάνουμε. Οι υποχρεώσεις μεγάλες, ζευγάρια που δουλεύαμε και οι δύο στην ίδια επιχείρηση, τα παιδιά μας άνεργα και εδώ υπάρχει μια μεγάλη συμπαιγία σε βάρος μας. Ζητήσαμε να ενευρωποιηθούν οι μετοχές του Λαναρά αλλά δεν ακουγόμαστε. Εμείς παλεύουμε και αυτός χρηματοδοτείται.

Στην Ευρώπη και με δεδομένη την οικονομική κρίση υπήρξε

μεγάλη αντίδραση των εργαζομένων, όπως στη Γαλλία, για να μην είναι αυτοί τα θύματα της κρίσης και για να αποτρέψουν δυσμενείς αλλαγές στα εργασιακά τους ή απολύσεις. Πολλές φορές επέλεξαν πολύ ριζοσπαστικούς τρόπους, όπως κατάληψεις εργοστασίων, αποκλεισμούς διευθυντικών στελεχών κ.λπ. Πώς προσεγγίζετε αυτές τις εξελίξεις;

Πολύ σωστά και λογικά ξεσηκώνονται και παίρνουν ριζικά μέτρα οι εργαζόμενοι στα εργοστάσια της Ευρώπης. Εμείς όταν μπήκαμε στο γραφείο του Παπαθανασίου αμέσως ήρθαν δύο διμοιρίες ΜΑΤ για να μας βγάλουν. Θα δούμε πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση και, αναλόγως, στις συνεντεύξεις μας θα δούμε πώς θα μεθοδεύσουμε παραπέρα τους αγώνες μας.

Διονύσης Καρατζάς,
γραμματέας του Δ.Σ.
του Σωματείου Εργαζομένων
Κλωστήριων Γ. Λαναρά.

Τη συνέντευξη πήρε
ο Κώστας Μπόρτσας.

εργαζομένων στα Κέντρα Πρόληψης

αντικείμενα. Από την πλευρά μας τοποθετούμε το ζήτημα της εξάρτησης στο ευρύ ψυχοκοινωνικό του πλαίσιο (από την οικογένεια στον εργασιακό χώρο και από το στρατόπεδο στο εκλογικό κέντρο), αναδεικνύοντας, ανάλογα με τα αιτήματα και την ηλικία των μελών κάθε ομάδας, το ρόλο οικονομικών σχέσεων, κοινωνικών δομών και ιδεολογικών μηχανισμών. Δεχόμαστε, τέλος, αιτήματα υποστήριξης χρηστών και των οικογενειών τους, προκειμένου να ενισχύσουμε την απόφασή τους να απεξαρτηθούν, παρέχοντας πληροφόρηση για τα υπάρχοντα δημόσια προγράμματα θεραπείας, ανάλογα και με τις ανάγκες του χρήστη.

Με ποια θεσμικά και εργασιακά αιτήματα κινητοποιήθηκαν οι εργαζόμενοι στα

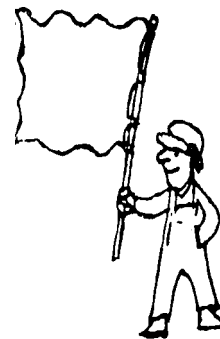
Κέντρα Πρόληψης;

Το άμεσο αίτημά μας είναι να καλύψουν τις οφειλές τους προς τα 72 Κέντρα Πρόληψης της χώρας το Υπουργείο Οικονομικών και ο Ο.ΚΑ.ΝΑ., ώστε να πάψουν να υπάρχουν εργαζόμενοι απλήρωτοι, ακάλυπτες ασφαλιστικές εισφορές και Κέντρα υπό απειλή εξόφησης. Από αυτή τη γραμμή χρηματοδότησης οφείλονται δεκατρία εκατομμύρια ευρώ για το διάστημα 2006-2009. Την επόμενη της καταβολής των χρωστούμενων απαιτούμε την έναρξη σοβαρού διαλόγου για την επίλυση του θεσμικού μας προβλήματος, στη βάση επίσημης γραπτής πρότασής μας που κατέθεσε το Γενάρη του 2008, με την οποία προτείνουμε την πάγια και επαρκή χρηματοδότηση των Κέντρων απευθείας από κρατι-

κούς πόρους. Ζητάμε, επίσης, την επανέναρξη της εκπαίδευσής μας στο Ε.Π.Ι.Ψ.Υ., συμπεριλαμβανόμενης επιστημονικής εποπτείας, ώστε να είμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι και να αντιμετωπίζουμε υπεύθυνα τα αιτήματα των κατοίκων των τοπικών κοινωνιών, καθώς και πιστοποίηση των Κέντρων, των εργαζομένων και των υπηρεσιών μας. Τέλος, διεκδικούμε τη διασφάλιση και αναβάθμιση του τομέα της Δημόσιας Υγείας, ώστε να παρέχει κατ' αποκλειστικότητα και δωρεάν δημόσιες, ποιοτικές υπηρεσίες υγείας στους κατοίκους και τους επισκέπτες της χώρας, χωρίς καμία εξαίρεση.

Νίκος Λάιος,
μέλος του Δ.Σ.
του Σωματείου Εργαζομένων
στα Κέντρα Πρόληψης
του ΟΚΑΝΑ και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Τη συνέντευξη πήρε η Καλομοίρα Σωτηρίου.

No Border Camp ενάντια στη

1. Η υπογραφή της Συνθήκης Σένγκεν έφερε μεγάλη αλλαγή στα ευρωπαϊκά σύνορα καταργώντας τους ελέγχους στα «εσωτερικά» σύνορα με τη μεταφορά τους στα «εξωτερικά». Όπως φαίνεται καθαρά από τις ρυθμίσεις της Συνθήκης, η βασική απειλή και ο εχθρός των ευρωπαϊκών συνόρων είναι οι μετανάστες-ριες. Καθώς, λοιπόν, η βασική νομιμοποίηση της εξουσίας του κράτους πηγάζει και από την ικανότητά του να υπερασπίζεται την ασφάλεια των πολιτών του, κάποια τέτοια απειλή πρέπει να υπάρχει. Η εξαφάνιση μιας ευθείας στρατιωτικής απειλής στο ευρωπαϊκό έδαφος, του τύπου που κάποτε αντιπροσώπευε η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης, φέρνει νέους εχθρούς στο προσκήνιο. Οι απειλές για την ασφάλεια παίρνουν τώρα περισσότερο τη μορφή της «εγκληματικότητας» παρά των παραδοσιακών στρατιωτικών απειλών — Μαφία, ναρκωτικά, παράνομη μετανάστευση, διακίνηση ανθρώπων, παράνομο εμπόριο ή απειλές για τη δημόσια τάξη. Σε συνδυασμό με τα παραπάνω,

Όλο και περισσότερο τον τελευταίο καιρό το θέμα της μετανάστευσης βρίσκεται στην κεντρική ατζέντα πολιτικών, δημοσιογράφων και... λοιπών αρχών αλλά και στο δημόσιο διάλογο. Έρχεται δε στο προσκήνιο με τους πιο αρνητικούς όρους: λαθρομετανάστευση, απειλή, κίνδυνος, εγκληματικότητα, μηδενική ανοχή, στρατόπεδα κράτησης, απελάσεις... Και φυσικά, συνδέεται άμεσα με το θέμα της όλο και πιο έντονης φύλαξης και στρατιωτικοποίησης των συνόρων. Σε σχέση με τα παραπάνω θα επικεντρωθούμε σε έξι σημεία:

ο «πόλεμος εναντίον της τρομοκρατίας» και ο «πόλεμος των πολιτισμών» αποτελούν τα νέα δόγματα που, σύμφωνα με τον κυρίαρχο λόγο των ΗΠΑ και της ΕΕ, ορίζουν τις νέες απειλές για τους κατοίκους των αναπτυσσόμενων χωρών. Όλα τα παραπάνω συνδυάζονται και με έναν όλο και πιο διαδεδομένο λόγο περί μαζικής εισβολής ενός τεράστιου αριθμού ανθρώπων που περιμένουν να διασχίσουν τα σύνορα, ένας λόγος που ωφελεί μόνο στη

νομιμοποίηση των πρακτικών αποτροπής και στη δημιουργία κλίματος φόβου, αφού στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν στοιχεία που να δικαιολογούν αυτή τη θέση. Ταυτόχρονα, η οικονομική κρίση, που συνοδεύεται από αύξηση της ανεργίας και περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, παρουσιάζεται ως ένας ακόμα λόγος που καθιστά αναγκαίο να απελαθούν οι μετανάστες και να κλείσουν τα σύνορα.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

Τρίτη 25/08: Άφιξη

Τετάρτη 26/08: Ευρωπαϊκό καθεστώς μετανάστευσης

Αυτή τη μέρα θα συζητήσουμε για το καθεστώς συνόρων και μετανάστευσης, προσπαθώντας να συνδυάσουμε θέματα ευρωπαϊκών πολιτικών, εμπειριών από μετανάστες-ριες, πολιτικών παρεμβάσεων και κινητοποιήσεων από διαφορετικά σημεία των ευρωπαϊκών συνόρων (με έμφαση σε Ελλάδα, Ιταλία, Ισπανία). Το βράδυ θα πραγματοποιηθεί ανοιχτή συζήτηση-εκδήλωση στην πόλη της Μυτιλήνης.

Πέμπτη 27/08: Επαφή με την τοπική κοινωνία

Καθώς ένας από τους βασικούς στόχους του camp είναι η επικοινωνία και ευαισθητοποίηση της τοπικής κοινωνίας, αυτή τη μέρα θα γίνουν εκδηλώσεις, συζητήσεις και δράσεις σε διάφορα μέρη του νησιού (Μόλυβος, Πλωμάρι, Καλλονή, Αγιάσος).

Παρασκευή 28/08: Κέντρα κράτησης

Τα θέματα ποινικοποίησης της μετανάστευσης, της κράτησης, της απομόνωσης και των δικαιωμάτων θα είναι κεντρικά ζητήματα συζήτησης αυτή τη μέρα. Το απόγευμα θα πραγματοποιηθεί κινητοποίηση στο κέντρο κράτησης της Παγανής, η οποία θα λήξει με διαδήλωση στην πόλη της Μυτιλήνης.

Σάββατο 29/08: Frontex, Λιμενικό, καθεστώς συνόρων

Κεντρικά ζητήματα συζήτησης θα είναι η φύλαξη των συνόρων (συνοριοφύλακες, Λιμενικό) αλλά και η συνεχώς διευρυνόμενη δράση της Frontex στα ευρωπαϊκά σύνορα. Το απόγευμα θα γίνει διαμαρτυρία στο λιμάνι.

Κυριακή 30/08: Εργασία, επισφάλεια, μετανάστευση

Βασικός στόχος αυτής της μέρας είναι να συνδέσει το ζήτημα της μετανάστευσης με αυτό της εργασίας και της επισφάλειας, ενώ επίσης θα τεθούν υπό συζήτηση θέματα εθνικότητας, τάξης, φύλου και θρησκευτικής ταυτότητας.

Δευτέρα 31/08: Κλείσιμο του camp, τελική συνέλευση.

Κάθε μέρα: Συνέλευση, σεμινάρια, συζητήσεις, προβολές.

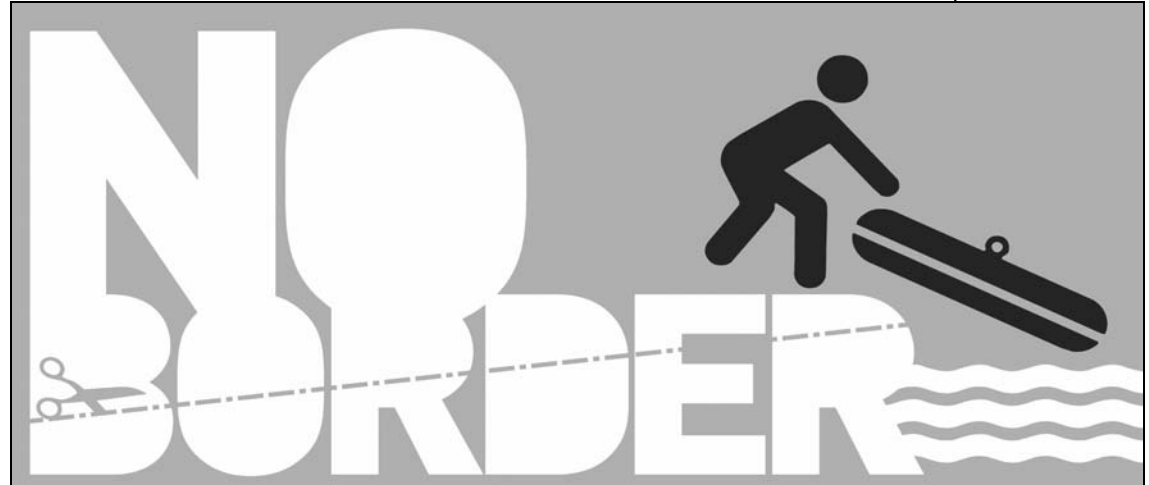

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

2. Η διεύρυνση του ελέγχου από την πλευρά της Ευρωπαϊκής Ένωσης με πολιτικές, πρακτικές και σώματα ελέγχου ενισχύεται καθημερινά από τη Συνθήκη του Δουβλίνου, το Ευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση, την Ντιρεκτίβα για τη Μετανάστευση και το Άσυλο αλλά και τα ευρωπαϊκά στρατόπεδα κράτησης, τη Frontex, τις απελάσεις και τις επαναπροωθήσεις. Ταυτόχρονα, οι διοικητικές πρακτικές σε τοπικό επίπεδο, στα σημεία των συνόρων, παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του συνοριακού καθεστώτος. Από τις πρακτικές ασφαλούς αποτροπής του ελληνικού Λιμενικού στο Αιγαίο μέχρι τη μόνιμη πλέον παρουσία της Frontex, τα εξωτερικά σύνορα στρατιωτικοποιούνται καθημερινά.

3. Στο Μαρόκο, τη Λιβύη, την Τουρκία και την Κροατία πολλαπλασιάζονται οι χώροι κράτησης, ενώ ταυτόχρονα γίνονται καμπάνιες της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις χώρες αποστολής με στόχο την αποτροπή όσων θέλουν να μεταναστεύσουν. Αυτή η «εξωτερικοποίηση» έχει στόχο τα σύνορα να γίνουν όλο και περισσότερο απόρρητα σπρώχνοντάς τα μακρύτερα από τη φυσική συνοριογραμμή, διαμορφώνοντας ταυτόχρονα και τη σχέση των ευρωπαϊκών χωρών με αυτές που είναι εκτός των ευρωπαϊκών συνόρων. Επιπλέον, οι καθημερινοί έλεγχοι και εξακριβώσεις στοιχείων σε αεροδρόμια, σταθμούς και σε μέσα μαζικής μεταφοράς, καθώς και οι επιχειρήσεις-σκούπα στους δρόμους και στις πλατείες αποτελούν διεύρυνση του «καθεστώτος των συνόρων» στο εσωτερικό των μητροπόλεων της Δύσης. Η κατά τα άλλα ενοποιημένη Ευρώπη χωρίζεται σε ζώνες στις οποίες ποικίλλει η ένταση των ελέγχων, με σκοπό όχι μόνο τον έλεγχο των μεταναστευτικών κινήσεων αλλά και τη διεύρυνση του καθεστώτος ελέγχου συνολικά.

4. Οι έλεγχοι στα σύνορα χρησιμεύουν εξίσου, αν όχι κυρίως, για να πειθαρχούν όσους ζουν στις επικράτειές τους και να νομιμοποιούν την κρατική εξουσία. Ο διαχωρισμός όσων είναι πολίτες, έχουν λοιπόν δικαιώματα τα οποία προστατεύονται από το κράτος, και σε αυτούς που είναι «παράνομοι» και δεν έχουν κανένα δικαίωμα γίνεται ορατός και αισθητός σε όλα τα επίπεδα της καθημερινής ζωής. Είναι λογικό ένας μετανάστης να βρεθεί από τη μία στιγμή στην άλλη από το κέντρο της πόλης σε ένα τμήμα υπό κράτηση, να υποστεί εξευτελιστική συμπεριφορά από την Αστυνομία και τη Συνοριοφυλακή, να απελαθεί στη χώρα του ή σε μια τρίτη «ασφαλή» χώρα. Αυτού του τύπου οι πρακτικές δεν εξυπηρετούν μόνο οργανικές λειτουργίες αστυνόμευσης αλλά ίσως, πολύ περισσότερο, ενισχύουν τον τρόπο που γίνονται αντιληπτές οι διαφορές μεταξύ

NO MAN IS ILLEGAL - ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

Camp Lesbos - Κάμπινγκ Λέσβος
25-31 Αυγούστου/August 2009

noborderlesvos09.gr - lesbos09.antira.info
 noborder.org - lesbosnoborder2009.blogspot.com

αυτών που είναι εντός των συνόρων, αυτών που έχουν δικαιώματα, και αυτών που είναι έξω. Τα σύνορα και η εμπέδωσή τους φαίνεται να χρησιμεύουν όχι μόνο για να αποκλείουν ή να ελέγχουν τους «έξω» αλλά και για να πειθαρχούν τους «μέσα».

5. Κατά πολλούς, στόχος αυτών των πολιτικών είναι η δημιουργία μιας Ευρώπης-Φρούριο με μηδενική μετανάστευση. Γνώμη μου είναι πως στόχος είναι ο έλεγχος και το φιλτράρισμα των μεταναστευτικών ροών, καθώς η Ευρώπη χρειάζεται μετανάστες — υπό τον όρο ότι ελέγχει ποιοι και πόσοι μπαίνουν. Αλλά ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι στόχος της Ευρώπης είναι το απόλυτο κλείσιμο των συνόρων, αυτό είναι εφικτό; Πώς θα περιφρουρηθούν, για παράδειγμα, όλο το Αιγαίο, ο Έβρος, τα βόρεια σύνορα με Αλβανία, Μακεδονία και Βουλγαρία; Και ποιο θα είναι το κόστος μιας τέτοιας απόπειρας; Θα είναι άραγε μικρότερο από το κόστος παροχής στοιχειώδους κοινωνικής πρόνοιας για τους εισερχόμενους μετανάστες-ριες; Και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα του; Γιατί η ορμή για επιβίωση ξεπερνάει τις επιταγές των κυρίαρχων και, όσα φρούρια και αν υψωθούν, άνθρωποι που δεν έχουν άλλη ελπίδα για ζωή παρά να φύγουν από τις χώρες τους θα συνεχίσουν να φεύγουν. Προφανώς, η μακροπρόθεσμη λύση στο ζήτημα της μαζικής μετανάστευσης είναι η δίκαιη κατανομή του πλούτου σε πλανητικό επίπεδο. Μέχρι τότε, όμως, είναι χρέος των δυτικών χωρών, που ευθύνονται για τους πολέμους, τη φτώχεια και την εξαθλίωση των χωρών του Νότου, να δημιουργούν συνθήκες αξιοπρεπούς υποδο-

χής των μεταναστών-ριών. Εναντία στον κυρίαρχο λόγο που μεταθέτει το βάρος της οικονομικής κρίσης στον κόσμο της εργασίας, και ιδιαίτερα στο πιο καταπιεσμένο κομμάτι της, τους μετανάστες-ριες, πρέπει να παλέψουμε για τα στοιχειώδη δικαιώματά μας: για ελευθερία μετακίνησης και εγκατάστασης, για συνθήκες αξιοπρεπούς ζωής και εργασίας.

6. Αυτό το καλοκαίρι, στη Λέσβο, οργανώνεται το NoBorder Camp από τις 25 έως τις 31 Αυγούστου. Στη Λέσβο, όπου το καθεστώς συνόρων αποκτά την πιο απόλυτη μορφή: με επιχειρήσεις «ασφαλούς αποτροπής», παρουσία της Frontex όχι μόνο με πλωτά αλλά και εναέρια μέσα, με το κέντρο κράτησης της Παγανής— ένα από τα χειρότερα της Ελλάδας. Στη Λέσβο, αυτό το καλοκαίρι, είναι μια ευκαιρία να βρεθούμε, να συζητήσουμε, να αγωνιστούμε. Κόσμος από όλη την Ευρώπη έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον να συμμετάσχει σε συζητήσεις που θα αφορούν τα θέματα που θίχτηκαν παραπάνω και πολλά περισσότερα, αλλά και σε κινητοποιήσεις ενάντια στο καθεστώς ελέγχου των συνόρων. Σε μια περίοδο που η επίθεση των κυρίαρχων σε ευρωπαϊκό επίπεδο τόσο στους μετανάστες-ριες αλλά και στους ντόπιους γενικεύεται και οξύνεται, μας δίνεται μια σημαντική ευκαιρία να συγκροτήσουμε το λόγο και τη δράση μας γύρω από τα ζητήματα που επηρεάζουν τις ζωές μας. Καλή αντάμωση.

Όλγα Λαφαζάνη

Σκέψεις για το «μέτωπο» του Αγίου

Χάσαμε άραγε μια μάχη στον Άγιο Παντελεήμονα; Κι αν ναι, γιατί; Αρκούσαν να ανατρέψουν κατακτήσεις πολύχρονης δουλειάς μερικές δεκάδες λυσσασμένοι (και κυρίως λυσσασμένες) τραμπούκοι, που ασχημονούσαν στην πλατεία και απειλούσαν αποκάλυπτα και χυδαία on camera, που είναι άγνωστο αν (και πόσοι απ' αυτούς) είναι πράγματι κάτοικοι; Ή μήπως έφταιγε η στήριξη που τους έδινε η τοπική αστυνομία, που, έτσι κι αλλιώς, επανειλημμένα τα τελευταία χρόνια καταγγέλθηκε για τις βάρβαρες πρακτικές της και βρέθηκε με ποικίλους τρόπους αντιμέτωπη με τις δυνάμεις του κινήματος; Ή μήπως μας έκαμψε η νομιμοποίηση που τους έδινε ο θεσμικά αποκατεστημένος και με ψηλά δημοσκοπικά ποσοστά, φοβικός, αντιξενικός λόγος μιας ανερχομένης λαϊκής Ακροδεξιάς, που για πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική Ελλάδα έχει βήμα και ακροατήρια, αλλά μέχρι κάποια χρόνια πριν ήταν σταθερά απαξιωμένη και απομονωμένη από όλο το πολιτικό φάσμα και όλα τα κοινωνικά

στρώματα;

Το ερώτημα μπαίνει επιτακτικά σε ένα κίνημα που με τις συνιστώσες του έχει μάθει να ηγεμονεύει στο πεδίο της υπεράσπισης των δικαιωμάτων, να είναι πειστικό και αποτελεσματικό ακόμη και σε πιο αντίξοες συνθήκες.

Οι τελευταίες εξελίξεις ανέδειξαν παραμέτρους του ζητήματος της μετανάστευσης, που έπρεπε νωρίτερα να έχουν απασχολήσει την Αριστερά, και ελλείμματα στην προσέγγιση της νέας πραγματικότητας, που έπρεπε νωρίτερα να έχουμε καλύψει.

Δεν είναι ότι άλλαξαν ξαφνικά τα δεδομένα. Δεν άλλαξαν από τη μια μέρα στην άλλη οι αριθμοί της μετανάστευσης, αυτών που φτάνουν κάθε μέρα στις ακτές, αυτών που φεύγουν κάθε μέρα κρυμμένοι στις καρότσες, αυτών που μένουν χωρίς χαρτιά. Όμως, οι ρυθμοί εδώ και χρόνια μαρτυρούν ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μαζικό νεοπροσφυγικό φαινόμενο, απέλπιδο και χωρίς σημεία αναφοράς, με διαστάσεις εμφανώς διαφορετικές, που ξεφεύγει από όσα ξέραμε μέχρι την

προηγούμενη δεκαετία, όταν τα δίκτυα της μετανάστευσης λειτουργούσαν βοηθώντας όχι μόνον τη μεταφορά αλλά και την ένταξη των ανθρώπων τους κι όταν οι μεταναστευτικές ροές υπάκουαν σε νόμους της αγοράς που τις ρύθμιζαν και όχι μόνο στους νόμους της ανάγκης που σήμερα τις απορυθμίζουν.

Η απελπισμένη συσσώρευση ανθρώπων χωρίς χαρτιά, χωρίς δουλειά και χωρίς πρόσβαση στην αγορά εργασίας άρχισε να φέρνει τους νεοπροσφυγες από τις ξεχασμένες παρυφές των πόλεων στις υποβαθμισμένες συνοικίες του κέντρου και η υποχρεωτική —και υποβοηθούμενη από το κράτος— γκετοποίηση άρχισε να αναδεικνύει δραματικά τα προβλήματά της, στο Εφετείο, στην Ομόνοια, πίσω από το Δημαρχείο της Αθηνάς, στον Άγιο Παντελεήμονα και στην Πάτρα, φέρνοντας στο προσκήνιο τραγικότητες που μέχρι τώρα ήταν κρυμμένες κάτω από το τραπέζι, στους στάβλους της Άρτας ή στα παραπήγματα της Μανωλάδας.

Οι πολιτικές των συνόρων δεν απέτρεψαν τις ροές, όμως

επιδείνωσαν τα πράγματα, μεταβάλλοντας τις διαδρομές, αυξάνοντας την επικινδυνότητα, ενισχύοντας τα κυκλώματα και την εκμετάλλευση, εντείνοντας την απελπισία και επιτείνοντας την περιθωριοποίηση.

Και το βάρος κλήθηκαν να σηκώσουν τα πιο ευάλωτα στρώματα του μικροαστικού πληθυσμού της πόλης. Στρώματα που, πληττόμενα από την οικονομική κρίση, έγιναν εύκολα ακροατήρια του λόγου της Ακροδεξιάς και παρασύρθηκαν σε μια πλαστική προτεραιότητα, που έφερνε το μεταναστευτικό ζήτημα στο προσκήνιο της επικαιρότητας.

Την ίδια στιγμή η δική μας Αριστερά περιοριζόταν στα παλιά εργαλεία παρέμβασης, οργάνωνε δράσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και κατάγγελλε το ρατσισμό, έμεινε όμως έξω από τις γειτονιές, δεν κατάλαβε τους κατοίκους και τα προβλήματά τους, δεν έκτισε στη βάση συμμαχίες και συσχετισμούς, δεν αντιλήφθηκε τον εχθρό, δεν συναντήθηκε με το φίλο και δεν κατόρθωσε να πείσει.

Από την άλλη πλευρά, κομμάτια της παραδοσιακής Αριστεράς

Υπεράσπιση των θρησκευτικών δικαιωμάτων

Η καταστροφή ενός κορανίου από αστυνομικό κατά τη διάρκεια επιχείρησης-σκούπα σε αραβικό καφεείο στις 20 Μαΐου προκάλεσε την άμεση και οργισμένη αντίδραση εκατοντάδων μουσουλμάνων μεταναστών. Στην εβδομάδα που ακολούθησε πραγματοποιήθηκαν τρεις διαδηλώσεις, η δεύτερη εκ των οποίων δέχτηκε την άγρια επίθεση της Αστυνομίας και κατέληξε σε συγκρούσεις και στη μαζική, «στο σωρό», σύλληψη 46 μεταναστών.

Αντιμέτωπη με γεγονότα πρωτοφανή για τα έως τώρα ελληνικά δεδομένα, η κυβέρνηση επέλεξε τη σαρκοζική γραμμή της μηδενικής ανοχής, μη παραδεχόμενη το περιστατικό και αρνούμενη την καταδίκη της πράξης του αστυνομικού, ενώ αντίστοιχα ισλαμοφοβική και ρατσιστική υπήρξε η στάση της πλειονό-

τητας των ΜΜΕ. Μέσα σε αυτό το κλίμα, η ακροδεξιά βία έκανε την εμφάνισή της στον Άγιο Παντελεήμονα με την εμπρηστική επίθεση σε υπόγειο χώρο προσευχής Μπανγκλαντεσιανών, όπου παρ' ολίγο να υπήρχαν νεκροί.

Ως Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών αναδείξαμε από την πρώτη στιγμή ότι η μαζική κινητοποίηση των μουσουλμάνων μεταναστών με αφορμή την προσβολή του θρησκευτικού τους συμβόλου συμπύκνωσε ευρύτερα πολιτικά επίδικα του μεταναστευτικού ζητήματος. Ήταν η «σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι» της σωρευμένης καταπίεσης, της αστυνομικής αυθαιρεσίας, της εργασιακής εκμετάλλευσης και της περιθωριοποίησης που υφίστανται ιδιαίτερα οι νεοεισερχόμενοι οικονομικοί και πολιτικοί πρόσφυγες. Την ίδια στιγμή, όμως, υποστηρίξαμε ότι η αναγνώριση της δίκαιης οργής των

μουσουλμάνων μεταναστών δεν αρκεί για την ερμηνεία του νέου αυτού φαινομένου και, προπάντων, για την εκτίμηση των προοπτικών και των δυνατοτήτων του μεταναστευτικού και αντιρατσιστικού κινήματος.

Από αυτή τη σκοπιά, πρέπει να γίνει σαφές ότι η διαμεσολάβηση του πολιτικού από το θρησκευτικό, η έκφραση του πολιτικού μέσω θρησκευτικών συμβολισμών, παραμορφώνει και αποσιωπά τις συγκεκριμένες αιχμές/αιτήματα και δυσχεραίνει τη δυνατότητα διαμόρφωσης ενός κοινού χώρου συζήτησης και δράσης ντόπιων και μεταναστών. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, η μετατροπή του πολιτικού σε πολιτισμικό/θρησκευτικό διαμορφώνει δημόσιο λόγο και εικόνα που είναι αδύνατο να επικοινωνήσει με ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας και τους εργαζόμενους, καθώς μετέρχεται αναγκαστικά τους

Παντελεήμονα

βρέθηκαν να ακροβατούν με ένα συγκαταβατικά ανθρωπιστικό και συχνά φοβικό λόγο που ενίσχυε ηθικά την επιχειρηματολογία του κοινωνικού συντηρητισμού. Η μετανάστευση ήταν και είναι πάντα φαινόμενο της φτώχειας, της ανισότητας και της δραματικής ανισοκατανομής του πλούτου στον πλανήτη. Η απάντηση της Αριστεράς σ' αυτό το φαινόμενο δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο στην επίκληση της ανθρωπιάς και του ανθρωπισμού (γιατί μια τέτοια προσέγγιση οδηγεί στην αποδοχή της ανισότητας), αλλά στο πολιτικό αίτημα της ισότητας, δεν μπορεί να προβάλει αιτήματα διαχείρισης στη βάση της κοινωνικής προνοίας (γιατί αυτό οδηγεί σε αδιέξοδα και ενισχύει την αντίθεση), αλλά οφείλει να προβάλει την απαίτηση για κοινωνική αλληλεγγύη και για αναδιανομή του πλούτου, δεν μπορεί να ζητά την ανοχή της κοινωνίας αλλά την εξασφάλιση της ισότητας και το δικαίωμα στη συμμετοχή. Η Αριστερά δεν μπορεί να μπει σε ένα διάλογο διαχείρισης των συνόρων και δεν μπορεί να αγνοεί ότι εκεί γίνεται ένας πόλεμος.

Δεν έχουμε το δικαίωμα να

υποχωρήσουμε ούτε βήμα από τις θέσεις που επιβάλλει η υπεράσπιση των θυμάτων της ανισότητας, χαρίζοντας στους θύτες το δικαίωμα να συντριβουν τα θύματα των πολιτικών τους, αντί να υποστούν τις συνέπειες και να αναλάβουν τις ευθύνες. Δεν μπορούμε να μην απαιτούμε να σηκώσουν τα κράτη της Ευρώπης το βάρος της αποπεριθωριοποίησης των ανθρώπων, που είναι πολύ μικρότερο από αυτό των πολιτικών της μηδενικής ανοχής, να σηκώσουν το κόστος της στήριξης των χωρών που αιμορραγούν για να μπορέσουν να κρατήσουν τους ανθρώπους τους, αντί να τις καταστρέφουν.

Στον πόλεμο των συνόρων οφείλουμε να είμαστε αδιαπραγμάτευτα με το μέρος των φτωχών. Για να μην ηττηθούμε, όμως, πρέπει να παλέψουμε να κερδίσουμε τα στρώματα εκείνα του πληθυσμού που υποχρεώνονται να πληρώσουν το κόστος της νέας πραγματικότητας.

Γιάννα Κούρτοβικ

... όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί

Στις 9 Μαΐου, «αγανακτισμένοι πολίτες» καλούσαν σε συγκέντρωση στην Ομόνοια και πορεία ενάντια στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, με κύριο αίτημα να φύγουν όλοι από τη χώρα. Υπό την πίεση των τριών συγκεντρώσεων διαμαρτυρίας (αναρχικοί στην Κάνιγγος — όπου κατεστάλησαν βιαίως—, δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Κοτζιά και αντιρατσιστικές οργανώσεις στο παλιό Εφετείο), η αστυνομία τους περιόρισε στην Ομόνοια. Το θέαμα των 150 Χρυσουγιτών που μαζεύτηκαν όλοι κι όλοι, με κράνη και ασπίδες, με ξενοφοβικά συνθήματα και διακηρύξεις υπό τη συνοδεία εμβλημάτων της ναζιστικής Γερμανίας, ήταν γελοίο και ενδεικτικό της αποτυχίας του καλέσματος. Τα όσα έγιναν μετά, όμως, μόνο γελοία δεν ήταν — έδωσαν μάλιστα μια γεύση γι' αυτό που ακολούθησε και συνεχίζει μέχρι τώρα. Ενώ οι φασίστες υποχωρούσαν στη γιάφκα τους στη Σωκράτους, με την πλήρη ανοχή και κάλυψη των ΜΑΤ επιτέθηκαν με χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και πέτρες στο Εφετείο, όπου διαμένουν προσωρινά εκατοντάδες πρόσφυγες κυρίως από το Μαγκρέμπ. Πάντα με τη βοήθεια των ΜΑΤ, έκαναν έφοδο από την οδό Μενάνδρου σπρώχνοντας τους συγκεντρωμένους στην Αγ. Κωνσταντίνου και επιχειρώντας να εισβάλουν στο Εφετείο, όπου όμως απωθήθηκαν από τους μετανάστες και τους αλληλέγγυους που βρίσκονταν στο κτίριο. Φυσικά, τα ΜΜΕ, πεδίο δόξης λαμπρό για τις υστερικές κραυγές του ΛΑΟΣ και τις κατασταλτικές κορώνες του Μαργογιαννάκη, παρουσίασαν μια διαμάχη αναρχικών με συγκεντρωμένους κατοίκους... Τα όσα ακολούθησαν με τον Αγ. Παντελεήμονα και την εκλογική νίκη του ΛΑΟΣ είναι γνωστά. Το Εφετείο βρίσκεται έκτοτε υπό τη συνεχή πίεση ακροδεξιών και αστυνομίας, που ενισχύεται με τις διακηρύξεις για εκκαθάριση του κέντρου από τους μετανάστες, με τη διεκδίκηση του κτιρίου από τη Νομαρχία για να ξεμπερδέψει από την γκρίνια των κατοίκων, με τις υποσχέσεις της κυβέρνησης για οριστική πάταξη της μετανάστευσης.

Αρχοντία Κούκου

των μεταναστών, αλλά με ποια οπτική;

όρους πολιτισμικής αντιπαράθεσης στο πλαίσιο της «σύγκρουσης των πολιτισμών».

Σε σχέση με τα παραπάνω, είναι χαρακτηριστικό ότι οι μουσουλμανικοί σύλλογοι που εκπροσωπήθηκαν σε σύσκεψη με αντιρατσιστικές και πολιτικές οργανώσεις έθεσαν ζήτημα μη ύπαρξης πανό μεταναστευτικών κοινοτήτων και «πολιτικών» (αντιρατσιστικών) αιτημάτων στις διαδηλώσεις. Η αποδοχή από ένα μέρος των ελληνικών οργανώσεων αυτής της θέσης σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει σεβασμό στην αυτονομία του μεταναστευτικού κινήματος, αλλά, αντίθετα, υποχώρηση στις αξιώσεις ενός τμήματος της εσωτερικής θρησκευτικής ιεραρχίας των μεταναστευτικών κοινοτήτων.

Είναι βέβαιο ότι πρέπει να λάβουμε υπόψη τον αναβαθμισμένο ρόλο και τις διευρυμένες κοινωνικές και ιδεολογικές λειτουργίες της

θρησκείας στη συγκρότηση των μεταναστευτικών και προσφυγικών κοινοτήτων από την Ασία και την Αφρική. Όπως, επίσης, ότι σήμερα, σε συνδυασμό με την υποχώρηση της πολιτικής οργάνωσης των μεταναστών, το θρησκευτικό στοιχείο περιλαμβάνει και εκφράζει μορφές και πρακτικές αντίστασης στην κοινωνική καταπίεση και επιβολή, αποτελεί ενός τύπου διεκδίκηση της κοινωνικής παρουσίας και πολιτισμικής ταυτότητας των μεταναστών. Ωστόσο, είναι ξεκάθαρο ότι η δράση και η παρέμβαση του αντιρατσιστικού κινήματος πρέπει να δίνει διέξοδο στην πολιτική έκφραση των μεταναστών και να προωθή την αυτοοργάνωσή τους, πράγμα που προϋποθέτει, σε σημαντικό βαθμό, την αμφισβήτηση και το ξεπέραςμα των θρησκευτικών ιεραρχιών, που στις περισσότερες περιπτώσεις συγκρατούν και αποτρέπουν την πολιτική δράση των

μεταναστών.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητο τα γεγονότα που ακολούθησαν την καταστροφή του Κορανίου να αποτελέσουν αντικείμενο ουσιαστικής συζήτησης στο κίνημα αλληλεγγύης στους μετανάστες. Μηροστά σε όσα συνέβησαν και όσα μετά βεβαιότητας πρόκειται να συμβούν, μέσα σε ένα πλαίσιο όξυνσης της καταστολής και ενίσχυσης της ακροδεξιάς δράσης, και με το μεταναστευτικό να έχει τοποθετηθεί στο κέντρο της πολιτικής ατζέντας κυρίως μετά τις εκλογές, οφείλουμε να εκτιμήσουμε και να διαμορφώσουμε στρατηγική, να επιδιώξουμε τον ευρύτερο δυνατό συντονισμό και να επιχειρήσουμε να διαμορφώσουμε τις αναγκαίες κοινωνικές αντιστάσεις στη γενικευμένη αυτή επίθεση.

Γιώργος Μανιάτης

Να υπερασπιστούμε το «εμπόδιο» του Υμηττού

Ο Υμηττός προστατεύεται θεσμικά από το 1978 με Προεδρικό Διάταγμα, με το οποίο απαγορεύεται η δόμηση κατοικιών και επιτρέπεται η δόμηση «κοινωφελών εγκαταστάσεων». Αυτό όμως δεν εμπόδισε τον πρώην υπουργό Βασίλειο Μαγγίνα —και όχι μόνο— να χτίσει μέσα στο δάσος τη βίλα του και να την παρουσιάσει ως «κοινωφελή εγκατάσταση».

Πριν λίγους μήνες κατατέθηκε από τον καθ' ύλην αρμόδιο Οργανισμό Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας (ΟΡΣΑ) πρόταση τροποποίησης του ισχύοντος από το 1978 Προεδρικού Διατάγματος «περί προστασίας του Υμηττού», με στόχο, υποτίθεται, «την αναβάθμιση του καθεστώτος προστασίας, την ανάδειξη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του ορεινού όγκου, την προσαρμογή στις κατευθύνσεις του Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας 1985 και τους περιορισμούς των ευκαιριών για αυθαίρετη δόμηση».

Όστόσο, από την πρόταση του ΟΡΣΑ προκύπτει η σαφής πρόθεσή του να συνεχιστεί η δόμηση στον Υμηττό «κοινωφελών εγκαταστάσεων», να νομιμοποιηθούν οι υφιστάμενες αυθαιρεσίες και να μετατραπεί το νότιο τμήμα του ορεινού όγκου σε «περιαστικό θεματικό πάρκο». Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται «μετά τη δημιουργία του νέου αεροδρομίου και την κατακόρυφη πληθυσμιακή και οικιστική ανάπτυξη των Μεσογείων, ο Υμηττός τείνει να περικυκλωθεί σχεδόν καθ' ολοκληρία από οικιστικό ιστό. Συνεπώς, είναι πολύ κοντά ο χρόνος που ο Υμηττός θα αντιμετωπίζεται σαν ένα ενιαίο αστικό πάρκο όπως ο Λυκαβηττός και τα Τουρκοβούνια...».

Σχεδόν ταυτόχρονα εξαγγέλθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ η κατασκευή 90 περίπου χιλιομέτρων νέων αυτοκινητόδρομων στην Αττική. Από

αυτά, τα 62 περίπου χλμ, προϋπολογισμού 1,6 δισ. ευρώ, προβλέπεται να γίνουν με το σύστημα της Σύμπραξης Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ) και να παραχωρηθούν στους κατασκευαστές ιδιώτες για πολύχρονη εκμετάλλευση μέσω διοδίων.

Τα 35 από τα 62 χλμ, προβλέπεται να διασχίσουν τον Υμηττό υπογειώς και επιφανειακώς, να συνδεθούν με τους υφιστάμενους οδικούς άξονες (παραλιακή Λ. Σουνίου, Λ. Βουλιαγμένης, Λ. Ούλοφ Πάλμε) και τα υπόλοιπα να διασχίσουν τον κάμπο των Μεσογείων μέχρι τη Ραφήνα. Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ «...η προσφορά των νέων αυτοκινητόδρομων στους κατοίκους του Λεκανοπεδίου είναι η οργάνωση της ανάπτυξης των περιοχών της ανατολικής και νότιας Αττικής (...) μέσα από ένα πλήρες δίκτυο αναβαθμισμένων αξόνων (...) αφού πλέον οι οδικοί άξονες θα προηγούνται της οικιστικής ανάπτυξης...».

Πρόσφατα, ο υπουργός αναγκάστηκε να δημοσιοποιήσει το κυοφορούμενο εδώ και δεκαετίες νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο για την Αττική.

Μεταξύ των στόχων του νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου περιλαμβάνονται «η ανάδειξη του ρόλου της Αθήνας ως εθνικού μητροπολιτικού κέντρου (...) προηγμένων υπηρεσιών, ως διεθνούς κόμβου μεταφορών και διαμετακομιστικού εμπορίου...», καθώς και η «ενίσχυση του διεθνούς ρόλου της Αθήνας (...) ως επιχειρηματικού συνδέσμου της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την Ανατολική Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια».

Ακόμη, μεταξύ των στόχων του Ρυθμιστικού Σχεδίου περιλαμβάνεται η «...διαμόρφωση εξειδικευμένων ζωνών επιχειρηματικών δραστηριοτήτων (...) η οργάνωση και ενίσχυση ενός ολοκληρωμένου πλέγματος στρατηγικών αξό-

νων και πόλων ανάπτυξης (...) η ενίσχυση της τουριστικής υποδομής, καθώς και η υποστήριξη μορφών θεματικού τουρισμού (...) συσχετισμένων με τους φυσικούς, ιστορικούς και πολιτιστικούς πόρους της Αττικής...».

Μέχρι σήμερα ο Υμηττός και η γύρω περιοχή αντιμετωπίζονταν ως ένα «φυσικό εμπόδιο» μεταξύ του πυκνοδομημένου λεκανοπεδίου της Αθήνας και του ραγδαία αναπτυσσόμενου κάμπου των Μεσογείων. Σήμερα, πλέον, αντιμετωπίζεται ως «ζώνη επιχειρηματικής δραστηριότητας».

Οι σχεδιαζόμενοι νέοι αυτοκινητόδρομοι προωθούν το στόχο του ΡΣΑ για τη δημιουργία «ολοκληρωμένου πλέγματος στρατηγικών αξόνων» και «πόλων ανάπτυξης». Και νέοι «πόλοι ανάπτυξης» στη νοτιοανατολική Αττική θεωρούνται η περιοχή του πρώην αεροδρομίου Ελληνικού, η περιοχή Βάρης - Κορωπίου και η ευρύτερη περιοχή γύρω από το αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος.

Εν κατακλείδι, οι επιχειρηματικοί όμιλοι και οι κυβερνητικοί εκφραστές τους, αφού έβαλλαν χέρι στην παραλία του Σαρωνικού, αφού έβαλλαν χέρι στον κάμπο των Σπάτων, ήρθε η ώρα να βάλουν χέρι και στον Υμηττό, στο πλαίσιο της αξιοποίησης των φυσικών ιστορικών και πολιτιστικών πόρων της Αττικής».

Απέναντι σ' αυτή τη ζοφερή προοπτική, αναπτύσσεται εδώ και δύο χρόνια ένα αυτόνομο κίνημα αντίστασης πολιτών, που συσπειρώνονται κυρίως γύρω από τη Διαδημοτική Επιτροπή για τη Διάσωση του Υμηττού. Στόχος της Διαδημοτικής είναι η δημιουργία ενός ευρύτατου μετώπου κοινωνικών δυνάμεων, ώστε να αποτραπούν και να ματαιωθούν τελικά τα σχέδια του ΥΠΕΧΩΔΕ για τον Υμηττό.

Πάνος Τότσικας

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Γκιώνα: Η μάχη για το περιβάλλον δεν είναι εικόνα στον Σκάι

Πολύς λόγος για την οικολογία το τελευταίο διάστημα και όλοι πίνουν νερό στο όνομά της. Για τους κατοίκους της Γκιώνας, όμως, περιβάλλον δεν είναι ούτε γλυκανάλατες εικόνες ούτε ευαισθησία ούτε να κλείνεις την λέξη «πράσινο» σε όλες της πτώσεις. Είναι μάχη, είναι πόλεμος! Και αυτή τη φορά δεν είναι σχήμα λόγου, καθώς η οικογένεια Κόλλια έχασε για δεύτερη φορά το σπίτι της από εμπρησμό στις 30 Μαρτίου. Το είχε ξανά χάσει το 1944 όταν το έκαψαν οι ναζί. Γιατί ξανά; Γιατί ο αγωνιστής Στέφανος Κόλλιας, κάτοικος του χωριού Καλοσκοπή Φωκίδας, αποφάσισε μαζί με άλλους κατοίκους της περιοχής της Γκιώνας να βάλουν ένα τέλος στην καταστροφή του περιβάλλοντος και την ασυδοσία των εταιρειών εξόρυξης βωξίτη, που καταστρέφουν ανενόχλητες το βουνό από τη δεκαετία του '50. Μάλιστα του εμπρησμού είχε προηγηθεί και άλλος πριν μερικούς μήνες. Ο πρώτος εμπρησμός έγινε λίγες μέρες μετά την πρώτη μεγάλη σύναξη κατοίκων για το θέμα, τον περασμένο Δεκέμβρη. Ο δεύτερος και καταστροφικός εμπρησμός έγινε λίγες μέρες αφού η Κίνηση για τη Σωτηρία της Γκιώνας κατέθεσε ένσταση κατά της Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της εταιρείας ΕΛΜΙΝ Α.Ε.

Ποιους έχουν απέναντί τους οι κάτοικοι; Την εταιρεία S&B του Κυριακόπουλου, πρώην προέδρου του ΣΕΒ και προέδρου της Λυρικής Σκηνής, καθώς είναι και «πολιτισμένος» άνθρωπος. Και την εταιρεία ΕΛΜΙΝ συμπερόντων Βαρδινογιάννη, του ίδιου που έχει την ΑΝΕΚ και φυσικά της γνωστής οικογενείας. Και

να ήταν μόνο αυτοί... Στοιχισμένοι, περισσότερο ή λιγότερο, πίσω από τους ισχυρούς επιχειρηματίες είναι φυσικά Νομαρχία, δήμοι, τα κόμματα εξουσίας και κάθε άλλος που φαντάζεστε. Κατά το γνωστό παράδειγμα του Βοτανικού - Βωβού στο πλευρό των αφεντικών τους είναι και πολλοί εργαζόμενοι και υπεργολάβοι των δύο εταιρειών, που είχαν και το θράσος να κάνουν προκλητική αντισυγκέντρωση με τις στολές της εταιρείας έξω από τη σύναξη των χωριών που αναφέραμε στις 14 Δεκεμβρίου του 2008. Είναι αυτομόλητο αλλά πρέπει να το αναφέρουμε ότι τα περισσότερα ΜΜΕ πήρσαν σιγή ιχθύος για τον εμπρησμό. Βλέπετε οι προφανείς θήπες είναι ευυπόληπτοι επιχειρηματίες. Όχι κανένας φουκαράς πορτοφολάς να του αφιερώσουν μισή ώρα στο δελτίο...

Τι ακριβώς συμβαίνει στο βουνό; Η Γκιώνα δεν είναι ένα τυχαίο βουνό. Είναι ένα από τα πέντε σημαντικότερα ορεινά οικοσυστήματα της χώρας και το σημαντικότερο της Στερεάς Ελλάδας. Παιζει καθοριστικό ρόλο στην υδροδότηση της Αθήνας, καθώς η Γκιώνα, η Οίτη και τα Βαρδούσια, είναι τα τρία βουνά που γεμίζουν τη λίμνη του Μόρνου και την Υλίκη μέσω του ποταμού Βοιωτικού Κηφισού. Αυτά τα πολύτιμα νερά μολύνονται από τα υπολείμματα των εξορύξεων και χάνονται με αυξανόμενους ρυθμούς λόγω των χιλιάδων γεωτρήσεων για κοιτάσματα, που καταστρέφουν τους υπόγειους ταμιευτήρες νερού. Όταν δείτε την επόμενη φορά κάνα υπουργό, δήμαρχο ή Σκάι να σας κουνάνε το δάχτυλο για να κάνετε οικονομία στο νερό θυμηθείτε τι γίνεται στην Γκιώνα. Πέρα από το νερό, οι

επιφανειακές εξορύξεις έχουν μετατρέψει σε σεληνιακό τοπίο, τεράστια τμήματα του βουνού. Και φυσικά, ακόμα και η υποχρεωτική αποκατάσταση του τοπίου μετά το τέλος των εξορύξεων «ξεχνιέται» από τις εταιρείες. Αλλά και η θάλασσα, Μαλιακός και Κορινθιακός κόλπος, δέχονται μετά τις βροχές τόνους υπολειμμάτων των εξορύξεων, που οι εταιρείες αντί να θάβουν τους πετάνε στις πλαγιές. Το συνολικό έγκλημα είναι ασύλληπτο με δεκάδες πτυχές και χρειάζεται βιβλίο για να περιγραφεί. Αυτό όμως που βοηθάει να καταλάβουμε γιατί υπάρχει συχνά ένταση γύρω από εξορυκτικές δραστηριότητες στην Ελλάδα είναι ότι ο μεταλλευτικός κώδικας φτιάχτηκε την εποχή της χούντας. Και φυσικά παραμένει αναλλοίωτος.

Η Γκιώνα μάς αφορά, η Γκιώνα μάς χρειάζεται. Εννοείται ότι πρέπει να ξαναχτίσουμε το σπίτι του Στέφανου και γι' αυτό θα πρέπει να βάλουμε χρήματα σε αυτόν το λογαριασμό: 721/310473-74 Εθνική Τράπεζα. Κόλλιας Ταξιάρχης και Κόλλιας Στέφανος. IBAN: GR8201107210000072131047374.

Εννοείται, επίσης, ότι πρέπει και μπορούμε να κάνουμε και πολλά ακόμα, που η Κίνηση για τη Σωτηρία της Γκιώνας μάς προτείνει στο blog της: gionasos.wordpress.com. Και όπως είπαν και οι κάτοικοι «Τους Χαρίζουμε Τις Στάχτες Της Βάρβαρης και Απάνθρωπης Ενέργειας. Από Τον Εμπρησμό Κρατάμε Τη Φωτιά, να Φωτίζει Τους Αγώνες Μας».

Παναγιώτης Βωβός-Τουμπάνης

Ο Αρσλάν Ταϋφούν Οζκιόκ κινδυνεύει με έκδοση

Μετά την απόρριψη σε πρώτο βαθμό της αίτησης ασύλου που υπέβαλε ο Αρσλάν Ταϋφούν Οζκιόκ, μεγαλώνει ο κίνδυνος απέλασης του στην Τουρκία.

Ο πενήνταετής σήμερα Οζκιόκ δραστηριοποιήθηκε στις αριστερές πολιτικές οργανώσεις της Τουρκίας στη δεκαετία του '70, και το 1981 συνελήφθη με κατηγορίες για ανατρεπτική ιδεολογία και συμμετοχή σε ένοπλη δράση. Καταδικάστηκε από στρατοδικείο της χούντας στην θανατική ποινή και έμεινε στις τουρκικές φυλακές μέχρι το 1990, οπότε

και απέδρασε.

Στην διάρκεια της κράτησης του, πρωτοστάτησε στις κινητοποιήσεις των πολιτικών κρατούμενων μέσα στις φυλακές και συμμετείχε σε πάμπολλες απεργίες πείνας ενάντια στις συνθήκες κράτησης. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του εξέδωσε τρία βιβλία για τις πολιτικές δίκες και για την κατάσταση στις τουρκικές φυλακές.

Στην Ελλάδα κρατείται από τις 26 Μάρτη οπότε και παραδόθηκε από την Κύπρο όπου είχε συλληφθεί τον περασμένο

Ιούνιο (δηλαδή έχει ήδη συμπληρώσει ένα χρόνο προσωρινής κράτησης).

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης κάνει έκκληση σε όλες τις προοδευτικές πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, αλλά και κάθε μεμονωμένο πολίτη, να στηρίξουν το αίτημα για άμεση αποφυλάκιση και χορήγηση πολιτικού ασύλου στον Τούρκο αγωνιστή. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στο <http://ozkiok.wordpress.com/>.

Γ.Α.

«Εθνική επιτυχία» το Νέο Μουσείο Ακρόπολης, υποκλιθείτε!

Για τριάντα χρόνια το Μουσείο της Ακρόπολης αποτελούσε «εθνικό στόχο» των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας. Ό,τι σχετίστηκε με το Μουσείο Ακρόπολης, από την κατασκευή του, τη χωροταξία του και τα εκθέματά του ως το εργασιακό καθεστώς του, ήταν κάτω από τη σκιά του «εθνικού οράματος».

Τα εγκαίνια του πολυδιαφημίστηκαν και έγιναν με τυμπανοκρουσίες και γκλαμουριά, υψηλούς προσκεκλημένους (που τελικά δεν ανταποκρίθηκαν όλοι στο κάλεσμα, όπως θα ήθελαν) με στόχο να υποβιβάσουν και να καλύψουν οποιαδήποτε κριτική αλλά και την ανύπαρκτη επιστημονική συζήτηση για ποικίλες επιλογές που αφορούν το Μουσείο. Δεν υπάρχουν απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα όπως το γιατί είναι τόσο αποκάλυπτα αποσυνδεδεμένο από τον αρχαιολογικό χώρο της Ακρόπολης ή γιατί αποξηλώθηκαν και άλλα αρχιτεκτονικά τμήματα του Παρθενώνα για να συμπεριληφθούν στην έκθεση του Μουσείου χωρίς καμία συζήτηση, όταν αυτή η ενέργεια είναι το τελευταίο και ποιο ακραίο μέτρο προστασίας που παίρνεται για την προστασία ενός μνημείου. Η συζήτηση για την ατμοσφαιρική ρύπανση της Αθήνας και πώς επηρεάζει τα μνημεία κρατάει δεκαετίες. Όμως, αντί αυτή η συζήτηση να φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα από την πολιτεία και να πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να ζουν άνθρωποι και αρχαιότητες σε ένα υγιές περιβάλλον κάνει ό,τι είναι δυνατό για να γίνει πιο ανυπόφορη η ζωή μας και μέρα με τη μέρα να καταστρέφονται αρχαιότητες σε ελάχιστο διάστημα σε σχέση με το χρόνο ζωής τους. Και μάλιστα κάποιες από αυτές για «εθνικούς λόγους», να μπαίνουν, καλή ώρα, στα μουσεία γιατί δεν μπορούν να κάνουν δίθθεν τίποτα άλλο για την προστασία τους. Την ημέρα που μετά από χιλιάδες χρόνια κατέβαιναν, σε ένα άλλο πολυδιαφημισμένο γεγονός, με την υπογραφή της εταιρείας ΑΚΤΩΡ, τα αρχαία τμήματα από το βράχο της Ακρόπολης, αντί να θρηνούμε για την τόσο αβίαστη απόφαση να αποκοπούν από τον αρχαιολογικό χώρο συστατικά του μέρη, έπρεπε να χειροκροτούμε γιατί ήταν μια ιστορική στιγμή για το «έθνος», η επιτυχία του οποίου μας γεμίζει περηφάνια. Αυτή η βεβήλωση με τις ευλογίες της πολιτείας ήταν αδιαμφισβήτητο γεγονός, ενώ η ανάρτηση πανό στα γεγονότα του Δεκεμβρη ή οι διαμαρτυρίες των εργαζομένων του ΥΠΠΟ στους αποκλεισμούς της Ακρόπολης με δίκαιο αίτημα τη μονιμοποίησή τους και την καταβολή των δεδουλευμένων ήταν βεβήλωση του «ιερού Βράχου», που

χρειάστηκε την παρέμβαση του ίδιου του Προέδρου της Δημοκρατίας!

Τα ίδια τα εκθέματα με τον τρόπο που επιλέχθηκε να «μιλάνε από μόνα τους», αντίθετα από τις σύγχρονες αντιλήψεις και προβληματισμούς για το μουσειολογικό σχεδιασμό, παρουσιάζονται σαν είδος προς κατανάλωση για τουριστική χρήση. Αυτό δείχνει και η μανία τους να γκρεμίσουν τα διατηρητέα κτίρια της Διονυσίου Αρεοπαγίτου μέχρι και να τα «μετακομίσουν» για να έχει θέα το πολυτελές εστιατόριο προς την Ακρόπολη, τα οποία σώθηκαν μετά από κινητοποίηση των πολιτών και της επιστημονικής κοινότητας.

Καμία πρόνοια για την πολιτιστική κληρονομιά, η οποία είναι αγαθό για όλη την ανθρωπότητα και όχι «εθνικό προϊόν» προς πώληση.

Το ίδιο το κτίριο προκάλεσε και προκαλεί ποικίλα σχόλια και συναισθήματα στον επιστημονικό κόσμο αλλά και στους πολίτες που ζουν κοντά του ή το επισκέπτονται. Ό,τι και να λέγεται η ανέγερσή του ήταν μια βίαιη παρέμβαση για την αισθητική και τον κόσμο που το βιώνει. Η ίδια η θέση του, πάνω σε σημαντικότερες αρχαιότητες (συνοικία της βυζαντινής πόλης), σε μια πυκνοδομημένη γειτονιά και ο τρόπος που φυτρώνει σαν γιγαντιαίο ζιζάνιο που σπρώχνει και θέλει να καταπιεί τα πάντα γύρω του, οι τιμές τον αντικειμενικών αξιών που έχουν εκτοξευθεί, τα πολυτελή καταστήματα που ανοίγονται επιβεβαιώνουν την τεράστια παρέμβαση, άραγε προς όφελος ποιου; Δεν νομίζω του «εθνικού συμφέροντος» αλλά των πολιτικών που θέλουν να χρησιμοποιούν την πολιτιστική

κληρονομιά για «εθνικές» και τουριστικές σκοπιμότητες, βλέπε Βεργίνα.

Το πολυτελές και πανάκριβο στο στήσιμό του Μουσείο έχει έναν ελιτισμό και τείνει να σκεπάσει την προσπάθεια των υπόλοιπων δημόσιων μουσείων, που λειτουργούν με υποστελέχωση και υποχρηματοδότηση, να επικοινωνήσουν με την κοινωνία και τον κάθε πολίτη, να είναι προσβάσιμα σε όλες τις κοινωνικές ομάδες, να είναι μουσεία προσιτά και κατανοητά σε όλους για να μεταδοθεί προς όφελός τους η γνώση από το παρελθόν ώστε να έχουν μια κοινωνική χρησιμότητα. Είναι αυτονομημένο από τον αρχαιολογικό χώρο, τμήματα του οποίου περιέχει, αλλά και από την υπόλοιπη αρχαιολογική υπηρεσία, μια και είναι το πρώτο, και μάλλον όχι το τελευταίο, δημόσιο αρχαιολογικό Μουσείο που λειτουργεί ως Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου. Αυτό σημαίνει κατά τους εμπνευστές «ελευθερία και ευελιξία» — κατά τους εργαζόμενους στο ΥΠΠΟ, ελαστικοποίηση και υποταγή στο διορισμένο από την εκάστοτε κυβέρνηση διοικητικό συμβούλιο, το οποίο και θα τους επιλέγει με τα δικά του κριτήρια, δεν θα έχουν δικαιώματα εργασιακών διεκδικήσεων και θα είναι ευάλωτοι σε απόλυση αφού, κατά τον πρόεδρο του Δ.Σ., δεν μπορεί να γίνονται απεργίες στο νέο Μουσείο.

Τα πολιτιστικά αγαθά στην Ελλάδα μπαίνουν σε νέα ρότα: Μια καλή τουριστική επιχείρηση με «εθνικό στόχο» και ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Ιωάννα Βίτσου

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

8 Απριλίου: Στη Θεσσαλονίκη, εκδήλωση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων «Το κράτος εκδικείται: θάνατοι, πειθαρχικά, μεταγωγές», με εισηγήσεις από πρώην κρατούμενους και τηλεφωνική συνομιλία με τον Βαγγέλη Πάλλη.

9 Απριλίου: Διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας ενάντια στην κρατική καταστολή και το νομοσχέδιο «για τις κουκούλες».

29 Απριλίου: Εκδήλωση-ενημέρωση για την υπόθεση ξυλοδαρμού του κούρδου πρόσφυγα Αριβάν Οσμάν Αμπντουλάχ από λιμενικούς στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας.

30 Απριλίου: Παράσταση διαμαρτυρίας στη συνεδρίαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου Θεσσαλονίκης για την άρνηση χορήγησης άδειας εργασίας σε πρόσφυγες αιτούντες άσυλο, εφαρμόζοντας, από τον Απρίλιο 2008, μια ακραία ρατσιστική και πρακτικά ανενεργή διάταξη παλιότερου νόμου, η οποία απαγορεύει στους πρόσφυγες να εργάζονται όσο υπάρχουν έλληνες άνεργοι οπουδήποτε στην Ελλάδα.

1 Μαΐου: Γλέντι μετά την πορεία της Πρωτομαγιάς στο νέο χώρο του Κοινωνικού Κέντρου-Στεκιού Μεταναστών (Ερμού 23 και Βενιζέλου) στη Θεσσαλονίκη.

1 Μαΐου: Πορεία Πρωτομαγιάς. Στην Αθήνα το Δίκτυο συμμετέχει στη διαδήλωση των σωματείων του χώρου της εργασιακής επισφάλειας, από την Πλ. Βικτωρίας.

3 Μαΐου: Θεατρική παράσταση στην Πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα από μαθητές του 43ου Λυκείου Αθήνας, οργανωμένη από την Πρωτοβουλία Φορέων και Κατοίκων, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων με τίτλο «Χτίζουμε γέφυρες αντί για τείχους».

5 Μαΐου: Πορείες αλληλεγγύης - διαμαρτυρίας για τον ξυλοδαρμό του κούρδου πρόσφυγα Αριβάν Οσμάν Αμπντουλάχ, στη Θεσσαλονίκη, το Βόλο και τον Πειραιά.

9 Μαΐου: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους

πρόσφυγες στο κτίριο του παλιού Εφετείου στο κέντρο της Αθήνας, με αφορμή φασιστική συγκέντρωση «αγανακτισμένων κατοίκων» (Χρυσαιγιτών) ενάντια στους μετανάστες. Με τη ανοιχτή συμπάρασταση των ΜΑΤ, οι φασίστες επιτέθηκαν στο Εφετείο, όπου όμως έλαβαν από τους μετανάστες την απάντηση που τους άξιζε.

9-10 Μαΐου: Πανελλαδική/πανευρωπαϊκή συνάντηση για το no border camp της Λέσβου, με συμμετοχή συντρόφων από τη Γερμανία και αντιρατσιστικών κινήσεων από διάφορες πόλεις της Ελλάδας.

11 Μαΐου: Αναβλήθηκε πάλι η δίκη του συντρόφου Τάκη Πολίτη. Η προκλητική συνδικαλιστική του δίωξη συνεχίζεται, αλλά δεν θα περάσει!

17 Μαΐου: Εκδήλωση για παιδιά στον Αγ. Παντελεήμονα με ζωγραφική και θεατρικό παιχνίδι από τα Πίσω Θρανία. Συμμετείχαν εκατοντάδες παιδιά αφγανών προσφύγων σε μια πλατεία που έσφυζε από ζωή.

19 Μαΐου: Πορεία αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, από την ΠΕΚΟΠ και την Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων με συμμετοχή χιλιάδων αλληλεγγυών.

21 Μαΐου: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα Προπύλαια ενάντια στην κράτηση και το αίτημα έκδοσης στην Τουρκία του τουρκικού πολιτικού πρόσφυγα Α. Τ. Οζγκιόκ. Συνέντευξη τύπου στις 28/5. Ανοιχτή σύσκεψη στο Πολυτεχνείο στις 12/6, μετά την απόρριψη της αίτησης ασύλου.

22 Μαΐου: Πορεία στο κέντρο της Αθήνας χιλιάδων μεταναστών και αλληλέγγυων με αφορμή το σκίσιμο Κορανίου από αστυνομικό κατά τη διάρκεια επιχείρησης-σκούπα. Η πορεία πνίγηκε στα δακρυγόνα από τα ΜΑΤ, που εθεάθησαν να προελαύνουν με στρατιωτικό βηματισμό χτυπώντας ρυθμικά τις ασπίδες τους.

23 Μαΐου: Συγκέντρωση στην Πλατεία του

Αγ. Παντελεήμονα στο πλαίσιο εκδηλώσεων από την Πρωτοβουλία Φορέων και Κατοίκων. Οι συγκεντρωμένοι για την παρουσίαση βιβλίου δεχτήκαμε επίθεση και προπηλακισμούς από «κατοίκους» και Χρυσαιγιτές.

27 Μαΐου: Αντιρατσιστική εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη με συναυλία αφγανών μεταναστών και βιντεοπροβολές, απάντηση στις επιθέσεις ακροδεξιών σε μετανάστες στην Αθήνα, στην κρατική πολιτική καταστολής και εξευτελισμού των μεταναστών, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν κλίμα ισλαμοφοβίας.

29 Μαΐου: Εκδήλωση στο Πολυτεχνείο για την Γκιώνα και τον εμπρησμό του σπιτιού του αγωνιστή Στ. Κόλλια, με συμμετοχή κινήσεων πολιτών, συλλόγων για τη φύση, φορέων και πολιτικών οργανώσεων.

30 Μαΐου: Πορεία στο Βόλο ενάντια στις διώξεις των εξεγερμένων του Δεκέμβρη.

9 Ιουνίου: Επίθεση ακροδεξιών κατοίκων σε κάτοικο του Αγ. Παντελεήμονα στην παιδική χαρά της πλατείας. Ο κάτοικος προσήχθη στο αστυνομικό τμήμα, το οποίο πολιόρκησε ομάδα αγανακτισμένων πολιτών με ξυρισμένα κεφάλια απειλώντας τον ίδιο και όσους αλληλέγγυους-ες έσπευσαν να συμπαρασταθούν.

12-13 Ιουνίου: 2ο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης και Πολιτισμού της Ένωσης Αφρικανών Γυναίκων στην Πλατεία Αμερικής, με συζητήσεις, συναυλίες και μια αισιόδοξη προοπτική στο ζοφερό κλίμα των ημερών.

13 Ιουνίου: Athens pride στην πλατεία Κλαυθμώνος, με μεγάλη πορεία και συναυλίες.

26 Ιουνίου: Εκδήλωση - ενημέρωση για το no border camp της Λέσβου, στο παρκάκι της Ναυαρίνου.

ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ Ο ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ

26, 27, 28 Ιουνίου: «Γι' αυτούς που δεν έχουν φωνή: Κλείνουν ένα στόμα, ανοίγουμε χιλιάδες»: 12ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, Σχολή Τυφλών, 4ο Πάρκο Παραλίας. Για δωδέκατη συνεχή χρονιά, τρεις μέρες με παραστάσεις, προβολές, συναυλίες, εργαστήρια-συζητήσεις (μετανάστες και πρόσφυγες, no border camp, φυλακές ανηλίκων, εξέγερση κ.ά.).

3, 4, 5 Ιουλίου: «... και τώρα ένα σύνθημα που όλους μας ενώνει... Οι μετανάστριες και οι μετανάστες δεν είναι μόνοι!». 14ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, Πάρκο Ειρήνης, Ρέντη. Μαζί στο δρόμο της ενότητας ελλήνων και αλλοδαπών εργαζόμενων και ανέργων, στο δρόμο της αλληλεγγύης, της ζωής, της αξιοπρέπειας. Ανοιχτές συζητήσεις (πρόσφυγες - no border camp, Ακροδεξιά, καταπίεση και

εκμετάλλευση μεταναστριών, σωφρονιστική καταστολή, δεύτερη γενιά μεταναστών, σεξισμός και ομοφοβία στο κίνημα, αντίρρηση συνειδησης σε Ελλάδα, Κύπρο, Τουρκία, κοινωνικοί, αγώνες στο Μεξικό, οικονομική κρίση - ανεργία κ.ά.), προβολές, εκθέσεις, συναυλίες, θεματικοί χώροι, θέατρο, εικαστικά, παιδότοπος.

9 Ιουλίου: Αντιρατσιστικό συλλαλητήριο στην Αθήνα ενάντια στην αντιμεταναστευτική κυβερνητική πολιτική.

25-31 Αυγούστου: «Η καταστολή δεν έχει θέση στο δικό μας πλοίο»: No border camp στη Λέσβο, με συμμετοχή Ευρωπαίων και Ελλήνων, μεταναστών και προσφύγων, με συζητήσεις, εργαστήρια, δράσεις ευαισθητοποίησης της τοπικής κοινωνίας και αμφισβήτησης των συνόρων κ.ά.

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Περού: Σφαγή ινδιάνων διαδηλωτών στο όνομα της «ανάπτυξης»

Ο περουβιανός Βορράς αποτελεί τμήμα της ευρύτερης λεκάνης της Αμαζονίας, με την πυκνή τροπική βλάστηση και τους πλούσιους φυσικούς πόρους (πετρέλαιο, φυσικό αέριο, ξυλεία, νερό, μεταλλεύματα). Τα τελευταία χρόνια, η κυβέρνηση ξεκίνησε ένα αναπτυξιακό πρόγραμμα για την περιοχή, με έμφαση στην εκμετάλλευση του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, στην οποία ήδη εμπλέκονται η περουβιανή εταιρεία πετρελαίου και διάφορες πολυεθνικές. Ο διακηρυγμένος κυβερνητικός στόχος είναι να καλύψει η χώρα τις ανάγκες της σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο και επίσης να γίνει εξαγωγέας αυτών των ενεργειακών ορυκτών πόρων. Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, από τον Αύγουστο του 2008, έχει εκδοθεί μια σειρά προεδρικών διαταγμάτων με βάση τα οποία διευκολύνεται η εκμετάλλευση της περιοχής από διάφορες επιχειρήσεις, ντόπιες και ξένες.

Όμως στο βόρειο Περού, εκτός από τους φυσικούς πόρους, υπάρχουν και ινδιάνικο πληθυσμοί (περί τους 300.000 κατοίκους), που διαβιούν σε κοινότητες και έχουν ανάγκη τη γη για να ζήσουν σύμφωνα με τις δικές τους παραδοσιακές μεθόδους γεωργίας και συνύπαρξης με τη φύση. Για τους ανθρώπους αυτούς, τα μεγαλεπήβολα σχέδια ανάπτυξης του πετρελαϊκού τομέα είναι καταστροφή, καθώς τους στερούν τη δυνατότητα να ζήσουν με τον τρόπο που ξέρουν. Αυτή η ζοφερή για τους ίδιους προοπτική είναι που τους ώθησε να ξεκινήσουν, από τις αρχές του περασμένου Απριλίου, κινητοποιήσεις για την απόσυρση των διαταγμάτων και για να γίνει σεβαστός από την κεντρική κυβέρνηση ο τρόπος ζωής τους. Στο πλαίσιο αυτών των κινητοποιήσεων κατέλαβαν οδικές αρτηρίες

και πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, με αποτέλεσμα να ανακύψουν προβλήματα στην τροφοδοσία της χώρας με πετρέλαιο.

Ο τοπικός κλήρος φαίνεται πως αφογκράστηκε έγκαιρα τη δυσφορία και την αγωνία των ιθαγενών για το τι μέλλει γενέσθαι και ζήτησε από την κυβέρνηση να μην προχωρήσει στα σχέδιά της πριν έλθει σε διάλογο με τον πληθυσμό και με το συντονιστικό του όργανο, την AIDSESP (Διεθντικός Σύνδεσμος για την Ανάπτυξη της Περουβιανής Ζούγκλας). Η κυβέρνηση όμως υπήρξε αρνητική απέναντι σ'αυτά τα αιτήματα και ο πρωθυπουργός της χώρας Γιεχούντε Σιμόν χαρακτήρισε τα αιτήματα του ινδιάνικου πληθυσμού «καπρίτσια». Η ειρωνεία της ιστορίας είναι ότι ο Σιμόν στο παρελθόν δραστηριοποιούνταν στο Επαναστατικό Κίνημα Τούπακ Αμάρου, ένοπλη οργάνωση που έφερε το όνομα ενός ιστορικού ινδιάνου ηγέτη που πολέμησε τους ισπανούς κατακτητές. Αργότερα βέβαια «ανένηψε» μπροστά στα θέλητρα της εξουσίας και στα οικονομικά συμφέροντα που τη στηρίζουν.

Τα «καπρίτσια» με τις κινητοποιήσεις και τους αποκλεισμούς δρόμων συνεχίστηκαν στο δίμηνο που ακολούθησε, προς μεγάλη δυσφορία των κρατούντων. Ο πρόεδρος Άλαν Γκαρσία, του κόμματος Αμερικάνικη Λαϊκή Επαναστατική Συμμαχία APRA (αλήθεια, πώς ξεφτιλίζεται το εννοιολογικό περιεχόμενο των λέξεων από αυτούς που τις χρησιμοποιούν για να αποκτήσουν οφίτσια!) χαρακτήρισε την κινητοποίηση υποκινούμενη από τη Βενεζουέλα και τη Βολιβία, που παρέσυραν τάχα τους «αδαιείς» Ινδιάνους ώστε να υπονομεύσουν την ενεργειακή πολιτική της χώρας. Και μετά τις συκοφαντίες, ήλθε η ώρα της δράσης: Στις 6 το πρωί της Παρασκευής 5 Ιουνίου, τρία ελικόπτερα της περουβιανής αστυνομίας πέταξαν πάνω από την Curva del Diablo (Καμπύλη του Διαβόλου), που είναι μέρος της οδικής αρτηρίας που ενώνει τη ζούγκλα του Αμαζονίου με τις βόρειες ακτές της χώρας και που ως εκείνη τη στιγμή ήταν

κατειλημμένη από 5.000 Ινδιάνους Awajun και Wampis. Τα ελικόπτερα έριξαν δακρυγόνα και, σύμφωνα με κάποιες μαρτυρίες, άνοιξαν πυρ με τα πολυβόλα στο συγκεντρωμένο πλήθος. Συγχρόνως, άλλες δυνάμεις καταστολής που ήταν ακροβολισμένες στη γύρω περιοχή επιτέθηκαν στους καταληψίες πυροβολώντας τους με τουφέκια. Πρώτος απολογισμός: 100 τραυματίες και 20 με 25 ινδιάνοι νεκροί. Ίσως όμως οι νεκροί να είναι περισσότεροι, γιατί, σύμφωνα με μαρτυρίες, η αστυνομία απομάκρυνε πτώματα από την περιοχή και τα πέταξε σε ποτάμια.

Όστόσο, οι Ινδιάνοι δεν χαρίστηκαν στις δυνάμεις καταστολής. Στην παρακείμενη πόλη Bagua, μόλις έμαθε ο ιθαγενής πληθυσμός για το φονικό πυρπόλησε αστυνομικά τμήματα και γραφεία του κόμματος APRA και σκότωσε αστυνομικούς. Τα γεγονότα αυτά τα επικαλέστηκε η κυβέρνηση σε προπαγανδιστικά τηλεοπτικά σποτάκια, για να καταδείξει την υποτιθέμενη αγριότητα των ινδιάνων διαδηλωτών, αποσιωπώντας το δικό της έγκλημα που πυροδότησε την αντίδραση του ιθαγενούς πληθυσμού.

Στις 10 Ιουνίου το κοινοβούλιο της χώρας ανέστειλε την εφαρμογή δύο διαταγμάτων με αντικείμενο την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων της περουβιανικής ζούγκλας. Η κίνηση αυτή όμως δεν είναι αρκετή για να κατευαστεί η αγανάκτηση των ιθαγενών, που εμφανίζονται διατεθειμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους μέχρις ότου αποσυρθούν οριστικά όλα τα σχετικά διατάγματα.

«Δεν έχω ξαναδεί ένα τέτοιο ξύπνημα της πολιτικής συνείδησης των ιθαγενικών ομάδων, όλα αυτά τα χρόνια που ζω εδώ», δήλωσε ένας ισπανός ιερέας που μένει στην περιοχή εδώ και σαράντα χρόνια για να καταλήξει: «Το θέμα τώρα είναι πώς θα διαχειριστούν την αυξημένη διαπραγματευτική δύναμη που έχουν στα χέρια τους».

Γιώργος Σκιάνης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκι

Βόλος: Γκλαβάνη 82, τηλ.: 6976353100

Θεσσαλονίκη:

Φιλίππου 51, τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:

Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928

φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, <http://diktio.org>

